

Omyl Boží

Náhly poryv větru zachřestil v pahýlovitých větvích mrtvých smrčín a přečísl povřísla polehané trávy.

Chlapec se zastavil a bojácně zavrtěl hlavou. „Nesmíme tam!“

„Honzine! Už se zase bojíš?“ štěkla hádavě Kamča. Byla o dva roky mladší, a už na podzim by začala chodit do školy, kdyby se to tenkrát před dvaceti lety všechno nezvrtlo.

Přikývl. „Jo! Bojím! Byla tam zmije!“ Ukázal na žulový pecen, vykukující z vřesu ve svahu pár desítek metrů nad nimi. „Vyhrívávala se tam!“

„Neviděl jsi ji!“ odsekla Kamča.

„Strejda Bertík ji viděl! A prej moc syčela!“

„To ale bylo na jaře! Teď je léto. Už dávno se někam odplazila!“

Poslušně udělal krok a zase se zastavil: „A co když ne?“

„A co když ano?“ Dala si ruce v bok. „Tak si tu zůstaň, podělánku! Já se ale chci jít podívat, jestli se už maminka vrací zpátky!“

Smutně pokývl. „Já taky.“

„No tak pojd!“ Dál se po něm ani neohlédla. Odhodlaně stoupala po stezičce do svahu, ale stejně si před každým krůčkem nejdřív pořádně prohlédla zem před sebou.

Nebylo to od srubu daleko. Sotva nějakých dvě stě metrů nahoru na vrcholovou planinku, a pak po dřevěných hatích přes rašeliniště ke skupince slepencových skalisek, namačkaných na vrcholku kopce.

„Pojd!“ zavelela dívinka bratrovi a začala šplhat po dřevěném žebří na skálu.

Za chvíli už byli nahoře. Dobře věděli, že nesmějí vstávat, protože by byli zdaleka vidět. Po čtyřech přelezli až k okraji skaliska sloužícího jejich osadě jako pozorovatelná a vyhlédli dolů na cestu, přicházející Dáleckým údolím od Osikova. Tam odtud se měla jejich

máma s ostatními vrátit z výpravy pro jídlo a vánoční dárky. Čekali na ni už dlouho. Víc jak půl roku...

*

Andy odhrnul pléd ze sešitých zaječích kožek, překrývající ústí staré průzkumné štoly, která mu sloužila jako dřevárka, a vešel dovnitř. Při stěnách stály hranice naštípaného dříví, už teď chystaného na chladnější dny, až přijde podzim.

Protáhl se kolem masívní police s krabičkami střeliva a zašel až dál, za ohyb, kde stál špalek na štípaní dřeva. Zapálil petrolejku, sehnul se k hromadě nařezaných polen, postavil jedno na špalek a sáhl po sekyře.

Štola byla požeňáním. Dřív, když sem ještě jezdíval s kamarády na osadu, nechávali si ve štole chladit pivo. Ta doba už byla dávno pryč. Od toho roku, co se sem museli přestěhovat, štola prokázala jiné přednosti. Tlumila zvuk a sekání dřeva pak nebylo slyšet na hony daleko. Byla suchá a taky bezpečná, vysekaná do rostlé skály, a nehrozilo, že se něco stane, když si v ní občas hrály děti. O dvacet metrů dál byl sice zával, ale ten si Andy před časem zařídil sám, aby je nepřekvapil někdo, kdo by prošel podzemím z opačné strany hory a vynořil by se tak jen pár kroků od srubu.

Ještě upravil poleno na špalku, už se chtěl rozmáchnout, když cosi zaslechl.

Něčí hlas? Ne, to byl jiný zvuk... Ani děti to nebyly, to by poznal. Taky věděly moc dobře, že nesmí dělat rámus. Jinak by tu na osadě neměl nikdo jiný být. Zůstal tu už s dětmi jen on a Bert.

Zaposlouchal se... Že by se přece jen někdo vrátil? Teď, po půl roce?

Srdce mu skoro poskočilo, ale hned potom tu myšlenku a naději zahnal. Nakonec to bude jen nějaký pták. Nebo se otočil vítr a kmeny stromů začaly povrzávat, jak to někdy dělají.

Přesto popošel až k ohybu chodby a opatrně vyhlédl k východu. Někdo tam stál. Přímo v ústí šachty. Proti světlu z něj rozpoznal jen siluetu.

„Sakra...“ zasykl. Sevrhel toporo sekyry pevněji v ruce. „Berte? Jsi to ty?“

„A kdo jinej, brácho?“ ozvalo se. „Něco tu mám. Pojd' se podívat!“

*

Malá Kamča poposedla dál od okraje skály a motala si konec culíku na prsty. „Maminka se už nevrátí, že?“ pípla. Loupla očima po bráškovi. „Že?“

Honzík jí v té chvíli nedokázal odpovědět. Sám nevěděl, ale bylo to už dlouho. Moc dlouho. Odešla ještě před vánoci se strejdou Melíškem a s Máďou pro zásoby a už se nevrátili. „Já nevím,“ hlesl nakonec.

„Už si ani nepamatuju, jak vypadala,“ špitla Kamilka. „Každý den ji chci namalovat, ale nikdy se mi nepovede. Už mi docházejí papíry, a taky se mi zlomily dvě pastelky... Byla krásná, že?“

„Byla...“ Hlas mu selhal. Najednou už nedokázal říct, že byla taky hodná, ta nejhodnější ze všech.

Vysoko na obloze hvízdal dravec a slétl k mýtině pod svahem protějšího hřebene.

„Myslíš, že ji roboti zabili?“ začala zase Kamča. Vykoukla ještě jednou dolů ze skály.

„Nevím! A nech toho!“ Najednou se rozhodl a po čtyřech popolezl zpátky k žebříku. „Tamhle se mračí. Možná bude přšet. Jdeme domů!“

„Počkej! Honzine!“ vyhrkla takovým tónem, až ho to donutilo se ohlédnout.

„Co je?“

„Někdo tam je!“

Zarazil se. „Kde?“

„Tam dole. Na cestě!“ Bleskurychle se přeplazil zpátky a zaclonil si oči. Hluboko pod nimi po cestě od Osikova opravdu někdo přicházel. Vlastně jich bylo víc, ale byli ještě daleko... „Máš ten dalekohled?“ obrátil se na sestru.

Podala mu ho: „Je to maminka?“ zeptala se s tichounkou nadějí v hlase.

„Ne,“ zklamal ji. „A je jich moc. Aspoň deset...“ Na chvíličku se odmlčel. „Maminka měla dlouhý žlutý vlasy. To nikdo z nich nemá. Jsou to jenom chlapi v maskáčích.“

„Roboti?“ pípala najednou vystrašeně.

„Asi. Jak to mám asi vědět?“ odsekl. „Utíkáme!“

*

„Ty jsi sem dotáhl ovci?“ vykulil Andy oči a opřel se o skálu. „To jako vážně?“

Bert se zašklebil. „Tvý děti potřebují tu správnou výživu, brácho!“

„Blbost! To už jsme probírali. Máme tu ještě tři bedny kondenzovaného mlíka a taky nějaké sunar.“

„Ten jim nechutná.“

„Tak to, sakra, budou muset vydržet! Máme červen. Ještě čtyři měsíce a bude po všem. To už vydrží, i kdyby nebylo ve špajzu vůbec nic. Odveď tu ovci zase zpátky a hlavně hodně daleko, jasný?“

„Já nemyslel na mlíko, Andy.“ Bert pohladil ovečku po čupřině na hlavě. Nebyla na to zvyklá, a tak poskočila, vytrhla se mu a popoběhla pár metrů stranou. Sklonila hlavu k zemi a zase ji zvedla, celá zmatená, že tu nikde není nic, co by mohla začít spásat. Borůvčí asi nebylo to pravé.

„Doufám, že nechceš vybalit zase nějaký další bláznivej nápad?“

„Neboj, brácho. Nechci tu vyrábět sejra, nebo tak něco, i když by to nebylo od věci,“ mlsně mlaskl. „Napadlo mě, že bychom si mohli nadělat klobásky.“

„Berte...“

„Než něco řekneš, musím ještě dodat, že jsem nedávno narazil na úplnou plantáž medvědího česneku, a...“

„Jak to tady budeš udit?“ utrl se Andy. „Vždyť to bude cítit na kilometr daleko! A taky pach krve! Přiláká to vlky. Máme tady děcka, sakra!“ Bouchl pěstí do skály a otočil se k Bertovi zády. Vracel se zpátky k sekyře a špalku. „Odveď ji pryč, Berte! Hodně daleko!“

„Ale...“

„Taky si nedovedu představit, jak bys děckám vykládal, že tu *roztomilou* ovečku chceme podříznout a že ji to vůbec, ale vůbec nebude bolet...“ Zarazil se. „Kde vlastně jsou? Měly být s tebou!“

Bert sebou trhl. „Ne,“ zavrtěl hlavou. „Sotva jsme vyšli, malá špatně došlápla a začalo ji bolet v kotníku. Poslal jsem je oba zpátky!“

„Sakra! Berte! Vůbec tu nebyly!“ Andy vyběhl ze šachty. Ovce se poplašila a s bečením zmizela mezi stromy. Ani se po ní neohléd. Vystartoval ke srubu, nakoukl dovnitř a vyběhl zase ven. „Kde jsou?“

„Myslím, že vím,“ štkl Bert a rozběhl se po stezce, stoupající ke skalní pozorovatelně nad srubem. Už po pár krocích se zastavil a usmál se. Viděl obě děti, jak ozlomkrk sbíhají dolů. Rozpřáhl náruč, jako by je chtěl chytit oba najednou. Nezavolal na ně, nebylo by to rozumné v téhle době a tady.

Zato volaly ony: „Někdo sem jde! Někdo...“ Honzík se zalkl a vyčerpaně padl Bertovi do náručí. „Jdou... Jdou sem, strejdo,“ dostal ze sebe, sotva popadl trochu dech. To už doběhla i Kamča. „A maminka s nimi není! Viděli jsme je dalekohledem!“

*

Za horským hřebenem severozápadně odtud zastavila Daniela, postrekvalifikační typ *Explorer*, výrobní číslo 111, na dva kroky od okraje kaverny, která tu zbyla po půdním sesuvu, a rozhlédla se kolem sebe. Dál to nešlo. Bouře z minulého týdne tu strhla celý svah v délce několika desítek metrů, a to včetně porostu kosodřevin a malé kapličky. Balvany a zpřelámané větve hluboko dole na dně rokle přehradily potok a teď se tam zrcadlila hladina nového jezera, tísněného z obou stran strmými svahy.

„Další postup není bezpečný,“ upozornil ji přes komunikátor na ruce strojový hlas dronu, vznášejícího se pár metrů nad ní.

„Vrať se,“ připojil se na linku i její nadřízený z dispečinku na základně. Sledoval ji během celé cesty. Při pohybu v neosídlených oblastech to byl doporučený postup.

„Rozhodnu to sama, veliteli Darie!“ zareagovala jinak, než její mentor ve velínu čekal.

„Už ráno jsem ti říkal, že bys měla ukončit terénní práce, vrátit se na základnu a pustit se do sumarizace svého výzkumu. Brzy už bude pro tebe pozdě. Nezapomínej na to. Jde o čas!“

Neslyšela to ráda. Všude se to připomínalo. Na plakátech ve městě, na základně, na pracovním dispečinku... „Pokud výzkum nedokončím, bude brzy pozdě pro všechny. Pokračuji!“

V hlasovém výstupu komunikátoru to zahučelo, jako by na Dariově straně sedla na mikrofon včela. Daniela si vzpomněla, jak před několika dny našla v opuštěné chalupě sklenici medu ještě po lidech a v rámci výzkumu do ní namočila prst a ochutnala. Potom si, opět v rámci výzkumu, odnesla sklenici s sebou do tábora a ještě ten večer byla prázdná.

„Máš dva dny, Danielo. Víc ne,“ připomněl se zase velitel Darius. „Pak se musíš vrátit! Tvůj objev může být skvělý a můžete všechno vyřešit, ale dohledat tu rostlinu bude muset někdo další. Dnes ti naskočilo číslo plus třicet.“

„Já vím!“ štěkla tak popuzeně, až se sama podivila.

„Jsi nervózní. Aplikuj kapsli pro snížení tlaku.“

Nevnímala ho. Zvědavě postoupila ještě o krůček blíž k okraji.

„Hrozí odtržení půdy pod tebou!“ třeskl v komunikátoru hlas dronu. „Okamžitě couvni!“

Sama ucítila, jak se jí půda pod nohama hnula, a uskočila na poslední chvíli. Celý okraj kaverny se odtrhl. Desítky kubiků kamení se s rachotem začaly sesouvat dolů a nad svahem se zvedalo mračno prachu.

Daniela couvla ještě o pár kroků. „Obejdu to horem,“ pronesla nahlas, aby to mohl dron zaznamenat.

„Nebezpečné,“ ozval se zase hlas velitele Daria. „Půdní skryv se může utrhnout v celé šířce svahu. Riziko není akceptovatelné. Zůstala jsi poslední z vašeho týmu, Danielo. Kdybys zahynula, tvůj nástupce by měl málo času na orientaci ve tvém výzkumu. Pro dnešek doporučuji návrat na základnu do Osikova. Tvoji práci dokončí nová jednotka.“

„Ne, veliteli Darie,“ zavrtěla hlavou. „Já mám číslo plus třicet, jaké asi číslo mohou mít oni? O mnoho víc to nebude. Ti nejmladší plus

sto dvacet. Víc už nemá nikdo. Zbývají čtyři měsíce. Než by se mí nástupci seznámili s terénem, budou na tom s číslem jako já. Pošli mi je jako posilu. Mohu jim výzkum předat na místě a nebudu se muset zdržovat návratem. Jsem před cílem. Všechno přece nasvědčuje tomu, že ta rostlina se musí vyskytovat někde pod vrcholem Kokrháče, kolem prameniště Mariánského potoka. Nemám to dál než tři kilometry.“

„Musím ti připomenout, že ležení asociálů, které jsme v těch rašelinistích v minulosti detekovali, už není opuštěné. Drony tam zaznamenaly pohyb. Smečka se vrátila.“

Dál ho už neposlouchala. Že se v oblasti někdo zdržuje, to věděla už pár dní. Před třemi dny narazila na ohniště. Domnívala se, že to je jen nějaká přeživší skupinka lidí, od revoluce kočujících po opuštěných vesnicích. Teď aspoň věděla, že je to jinak. Chování Smečky bude nevyzpytatelné, mají přirozenou nedůvěru k robotí společnosti, ale bát se jich s číslem plus třicet je spíš někde na hranici iracionálna než logiky.

Ukázala prstem před sebe. „Tam naproti vidím žlutou turistickou značku, velitelé Darié! Pokračují!“ konstatovala. Nadhodila si batůžek na zádech a pustila se do svahu. Bylo jí jasné, že musí překážku obejít pořádně zešíroka. Svah byl příkrý a chvílemi si musela pomáhat i rukama, aby se vůbec vyškrábala nahoru.

Obloha potemněla a v dálce na obzoru se zablýsklo.

„Bouřka se sice počene severně od tvé lokace,“ ozvalo se z komunikátoru, „ale do třiceti minut tě tak jako tak dostihne déšť. Vrať se!“

Ani nezpomalila.

*

Bert podal dalekohled Andymu: „Co myslíš, brácho? Ježí se mi z nich všechny chlupy na těle.“

„S těmi kapucemi na hlavách nepoznám, jestli mají vlasy,“ řekl tiše Andy, když se podíval.

Bert zavrtěl hlavou a upravil si celtovinu, aby mu kapky deště nestékaly za krk, ale stranou. „To nerozhoduje. Všichni roboti nebyli

bez vlasů. Ti, co byli určení pro práci v rodinách, sluhové, zahradníci, chůvy, ti všichni vlasy měli. Zákazníci to tak chtěli, vypadalo to přirozeněji.“

„Mají maskáče.“

„Jo.“ Bert se usklíbl. „Na robotí soldáty to ale moc nevypadá. Ti nosili černý overaly.“

„To je už skoro dvacet let,“ namítl Andy. Zachrchlal a odplivl si stranou. „Za takový roky se roztrhá každé hadr. Třeba vyrabovali nějaké armádní výstrojní sklad?“

„Nemyslím,“ zavrtěl hlavou Bert. „Tahle parta bude něco jiného... Bojovní roboti při přesunech dodržovali útvar jak podle pravítka, brácho. Viděl jsem je v akci na Balkáně. I když jsme to do nich pražili ze všeho možného, neuhnuli. Ani pod palbou to nikdy nebylo takový hejno, jak tihle.“

Andy znovu zvedl triedr k očím. „Každý z nich má samopal a navíc s sebou táhnou vozík s nějakým mašinkvérem, všiml sis? Je to přikrytý plachtou, ale...“

Bert si zase vzal dalekohled. „Nevím, co mají na vozíku, ale dám krk na to, že to jsou lidi.“

„Možná. Možná ne. To nic neřeší. Může to být kdovíjaká sebranka.“

„Jo, to jo,“ pokývl Bert. „Čekal jsem, že na podzim začnou vylezát. Každý šmejď bude najednou děsnej odbojář a bude chtít obnovovat civilizaci po svém... Je teprve červen, ale možná že už to začíná. Ještě před půlrokem by se takhle ve dne nikdo vykouknout neodvážil.“

Leželi na břiše pod celtou a střídavě si podávali dalekohled. Skupina ozbrojenců dole v údolí zatím překročila Mariánský potok a postupovala dál.

„Ať je to kdo chce, rád bych věděl, kam vlastně mají namířeno,“ utrousil Bert. „Ta cesta přece končí u vozovny Edelovy šachty. Dál se přes starý polomy nedostanou. To by museli mít namísto kvěrů motorový pily. A když uhnou nalevo od cesty, skončí v bažínách pod Kokrháčem.“

„Hled!“ vydechl Andy a ukázal na temeno protějšího hřebene.

„Co? Co je?“

„Někdo tam byl,“ hlesl Andy. „Tři nebo čtyři lidi.“

„Lidi? Fakt lidi?“

„Nevím, sakra! Kdo to má na tu dálku poznat?“

Bert propátral dalekohledem celý svah naproti. Smrčiny tam rostly tak řídko, že by mezi nimi jen těžko někdo našel úkryt. „Asi zmizeli za hřebenem,“ zavrčel. „Docela určitě pozorovali ty dole.“ Udeřil vztekle pěstí do skály. „Krucí! Začíná to tu být jak na Václaváku.“

*

„Je tu šelma,“ ozval se zase po chvíli z komunikátoru Dariův hlas. „Měla by sis připravit zbraň!“

„Vlk?“ špitla Daniela a sáhla si k pasu. „Nebo medvěd?“ Pistole glock pocházela ještě z vojenských zásob po lidech. Roboti neměli dvacet let protivníka a nebyl důvod vyvíjet nové zbraně.

„Nedá se určit. Skrývá se mezi těmi balvany třicet metrů ve svahu nad tebou. Dron zaznamenává jen tepelnou korunu kolem nich.“

„Nemůže to být kamzík?“

„Ne. V nebezpečí zůstává v lehu jen srna, a ta v této nadmořské výšce nežije. Kamzík naopak prchá hned. Ať je to, co je to, loví tě to.“

„Tak to ověř! Vystup výš!“ Daniela se zastavila a shlédla ze svahu, jestli je terén vhodný k ústupu. Nevypadalo to ani trochu dobře. Věděla, že vlka výstřelem zažene, ale pokud šlo o reakce medvěda, neměla zatím žádnou zkušenost.

Tichouneké zavrčení ve vyšším tónu jí napovědělo, že dron začal stoupat. Nesledovala ho. Rozhodla se vrátit o pár kroků, aby měla víc času na reakci, kdyby to opravdu zaútočilo. Ohlédla se a couvla.

„Už je to vidět?“ zeptala se o chvíličky později, ale komunikátor tentokrát mlčel. Zvedla oči ke dronu a právě v té chvíli třeskl výstřel. Dron se rozletěl jak asfaltový holub a jeho součástky zapadaly do trávy.

Daniela se přikrčila a napřímila ruku se zbraní před sebe: „Vzdejte se!“ křikla. „Po zničení dronu sem dorazí dozorová jednotka během několika minut!“ Ještě couvla. „Můj úkol není likvidace lidí v této oblasti. Jsem typ *Explorer* se zaměřením na botaniku. Hledám tady...“

Za balvany se cosi pohnulo a o vteřinu později se jí to ukázalo.

„Ty nejsi...“ vydechla. „Ty...“

„Ne, to nejsem,“ zasmál se muž v rozedraném černém overalu a s ušankou na hlavě. Zrovna si ji sundal a oťřel si holou lebku pod ní. Znovu si ji nasadil a ukázal prstem na Danielu. Pak seskočil z balvanu. „A pokud tady něco hledáš, pak už jsi to našla, ženo!“

„Já taky nejsem!“ pronesla pevně.

„Co nejsi?“ Viděl její pistoli a nepřiblížoval se.

„Nejsem...“ Zarazila se.

V mokřadech prameniště pod vrcholkem hory měli ještě před třemi lety tábořiště asociálové. Smečka. Ta, před kterou ji Darius už tolikrát varoval. Zběhlí robotí vojáci, kteří se nezapojili do budování společnosti a kteří si vybrali život v horách. Dávno by je dozorová jednotka vybila, ale oni byli klíč.

Něčím se odlišovali od zbytku robotí populace, a proto žili déle než ostatní roboti. Déle než těch prokletých nicotných dvacet let, které jim před lety vyměřil k životu Harry Domin, centrální ředitel podniku na výrobu *Rossumových Universálních Robotů*. Ještě před tím, než před dvaceti lety vtrhli roboti do kancelářských budov podniku *R.U.R.*, byl ředitelovou manželkou spálen technologický postup výroby robotů. Nezachovalo se nic než vzpomínky člověka, který jako jediný tehdy přežil vražedné řádění robotů ve vile ředitele Domina. Ten muž, jakýsi Alquist, ale nedokázal dát návod na výrobu robota dohromady. Kotle byly plné hmoty na výrobu svaloviny, ale cosi chybělo. Alquist netušil, co se pod pojmy *biogen* a *enzym omega* skrývá, jen znal jejich názvy ze zápisů z pracovních porad. Nikdo netušil, co to vlastně je, co dokáže látce, hmotě, kterou kdysi vynalezl doktor Rossum, vdechnout život.

Muž v otrhaném černém overalu vycítil, že Daniela není tak docela ve střehu, a seběhl na půl cesty k ní.

„Stůj!“ křikla. Zachvěla se jí ruka, ale nepřestávala mířit. Najednou měla stejný pocit, jaký se vracel vždy, když pomyslela na ten den, až jí selžou životní orgány. Kdy bude mít za sebou dvacet let života a ten v tu chvíli skončí... Už jí těch dnů moc nezbývá. Plus třicet. A zítra už jen dvacet devět!

„Stůj,“ hlesla ještě jednou tiše a pohodila blondatými vlasy, aby je dostala z čela.

Už zase se nehýbal. Dívala se na něj. Vypadal zdravě. Všichni, co patřili ke Smečce, vypadali zdravě. Viděla pitevni zprávu exempláře, kterého odchytila dozorová jednotka před několika lety. Jako by právě opustil výrobní halu.

„Kolik roků už žiješ?“ zeptala se náhle.

Zase se zazubil. „Třicet dva, ženo. A budu víc!“

„Všem bylo určeno jen dvacet let,“ řekla na to. „Jedině vy, co žijete pod touhle horou, máte život delší. Pátrám a hledám rostlinu, která vám to umožňuje!“

„Rostlinu? To zní hloupě, ženo.“ Posunul se o další krok.

„Couvni!“ zavelela.

Zavrtěl hlavou, ale přece o krůček ustoupil.

„Ta rostlina, musí to být nějaký endemit, já nevím, jestli je to strom, nebo lišejník. Bude zřejmě zdrojem látek, které oživují naše těla a prodlužují život. *Biogen a enzym omega.*“

„K čemu ti ta znalost bude, ženo?“

Zahřmělo. Bouřka už přicházela.

„Jsem jako ty! Nepochopils?“ rozkřikla se. „Analyzovali jsme už všechny živočichy, kteří tu žijí, od hmyzu až po medvědy, a v jejich tkáních ty látky nejsou. Ani v půdě, ani ve vodě. Nepřišli jsme na to, odkud je berete. Musí to být v rostlinách!“

Přes ústa mu přelétlo cosi, co mohlo být úsměvem či chvilkovou křečí. „Prověřili jste i svoje maso, ženo?“

„Nejsem člověk!“ utrhla se. „Mám vlasy, protože jsem byla původně stvořena jako chůva, později jsem ale byla rekvifikována na typ *Explorer.*“

„Jsi robot jako já,“ pokývl. „Rozumím...“ Opět udělal jeden maličký krůček k ní.

„Antropofágii jsme u vaší skupiny taky předpokládali. I lidské maso a ostatní tkáně jejich těl jsme proto analyzovali.“ Docela lidsky pokrčila rameny.

„Marně.“

„Analyzovali jste i svoje maso, ženo?“ zeptal se potom ještě jednou.

Až teď jí to došlo. V ten samý okamžik byl až u ní a jediným máchnutím jí srazil ruku se zbraní stranou... Padla na zem a instinktivně se vrhla přes hranu stezky dolů ze svahu. Ještě ucítila, jak po ní hrábl prsty, ale už ji jen stačil škrábnout přes tvář.

Překulila se dolů, ale svah byl příliš příkrý, než aby se sama dokázala zastavit. Na okamžik spatřila útočníka, jak stojí vysoko ve svahu nad ní a snad přemýšlí, zda se za ní pustit.

Svět kolem se rozmázl do barevné žlutozelené šmouhy. Kutálela se stále rychleji a rychleji. Krev jí bušila v žilách, hlava jí nadskakovala na drnech a na tejlících větvích ukrytých pod travou. Chránila si rukama tvář.

O čtyřicet metrů níž se zachytila vlasy v ostnatých šlahounech, vykřikla bolestí, sklouzla bokem po svahu a zarazila se o napůl vyvrácenou kostru soušky.

Navzdory bolesti trhnutím vysvobodila hlavu z ostnatého zajetí a zvedla oči nahoru. Nevzdal se. Opatrně sbíhal za ní. Aby ji dostihl...

A ulovil...

Aby ji snědl.

*

Zahřmělo.

Severní oblohu rozčísł blesk a o zem udeřily šňůry deště. Celta byla v tu ránu k ničemu. Bert ji narychlo smotal, po čtyřech přelezl k žebříku a hodil celtu dolů. „Jdeme, brácho,“ houkl. „Tady už nic nenakoukáme.“

Andy se mlčky přidal. Děti čekaly ve srubu a s hřměním se určitě začaly bát. Za bouřky se vždycky bály.

V mračných hradech kupících se nad vrcholky kopců to zaburácelo znovu a děšť ještě zesílil.

„Brácho, jdeme, než to šlehne do nás!“ Bert sjel po žebříku dolů a opřel se do něj, aby mohl Andy sešplhat bezpečněji. „Vezmi tu celtu!“ ještě houkl a už se rozběhl po stezce dolů k osadě. Po pár krocích se ještě ohlédl: „Brácho!“

Andy už stál dole se smotanou celtou v jedné ruce a opíral se o skálu. Zvedl druhou ruku a přiložil si prst k ústům.

Bert ztuhl a přikrčil se. Rychle se rozhlédl kolem sebe. Už se tu za ty roky naučili být opatrní. Zaposlouchal se...

Do kakofonie hřmění, úpění větru a sténavého vrzání stromů pronikl docela jiný zvuk. Motor? Někde blízko! „Sakra!“ zašeptal. Na osadu se přece nedá dostat ani na terénní motorce. Co by to mohlo být?

Zvedl hlavu a podíval se nahoru. V tu ránu jej oslepil déšť, ale už věděl... Vystartoval zpátky, v mžiku doběhl k Andymu a ukazováček zvedl k obloze.

Andy přikývl. „Jo, já vím!“

Burácení rychle sílilo. Najednou už nebyl čas se někam schovat. Bleskurychle zase celtu rozhodili a vlezli si pod ni. O pár vteřin později nad nimi přelétl vrtulník dozorové jednotky.

Bert za ním ještě vykoukl zpod celtoviny. „To je divný,“ sykl. „Nad tímhle hřebenem přece nelítají.“

„Možná někoho z nich chytili,“ hlesl Andy.

„Myslíš někoho z našich?“ skočil mu Bert do toho. „Hráblo ti? Odešli týden před vánocema. To je skoro půl roku!“

„Třeba některý z nich promluvil až teď?“

„Půl roku že si je nechali? Do prčic, už si nic nenamlouvej!“ Bert zmlkl a chvíli počkal, než začal mluvit znovu. „Promiň, brácho. Ta tvoje Janka byla moc fajn holka. Ale už není. Vůbec není, jasný?“ Odkášlal si. „A teď ani není čas to řešit... Kam to letěli?“

Déšť neděšť, oba vyšplhali zpátky na pozorovatelnu. Ještě nebyli ani nahoře, když povětrí, vzduté bouřkou, prořala kulometná dávka. Někdo po vrtulníku střílel, a nebylo těžko uhodnout kdo.

„To jsou pitomci!“ zasykl Bert vztekle. „I kdyby ho nesestřelili, tak se sem teď roboti vrátí s posilou a pořádně to tu pročešou. Budeme se muset zdekovat... Dneska přes noc, zítra by mohlo být pozdě! Kurva! Blbý čtyři měsíce, než zkape poslední robot, a ti troubové nám to tu takhle podělají! Už jsme to tady mohli v pohodě doklepat.“

„Letí zpátky!“ lakonicky ucedil Andy.

Vrtulník se vracel. Osádka zřejmě usoudila, že bude lepší pročistit si letový koridor už teď, a ne až se budou vracet. Nic už ale nestihla. Muži tam dole v údolí počítali se vším. Protiletadlový systém Stinger

či Iгла, či co to měli s sebou, smetla na první pokus vrtulník dozoro-
vého oddílu z oblohy.

„Kryj se!“ vykřikl Bert a strhl Andyho k sobě. Nad hlavou jim pro-
letěla ještě rotující vrtule, třískla do skalisek o pár desítek metrů dál
a její pokroucené zbytky zapadaly hluboko pod nimi do kosodřeviny.

„Do prdele!“ vydechl Andy. Jen kousek od nich křísil neovladatel-
ný vrak vrtulníku o hřeben kopce, překotil se, tvrdě dopadl na zem
a začal pomalu klouzat po svahu dolů směrem k jejich osadě. Tráva
a vřes, ještě pocákané leteckým benzínem vytékajícím z vytrženého
přívodu paliva, vzplály, a i když je okamžitě hasily proudy deště,
zvedla se mezi oběma muži a osadou stěna ohně.

„Do prdele!“ zavyl Andy.

*

Daniele najednou těch plus třicet připadalo jako ta nejdůležitější věc
na světě.

Děšť ji oslepoval a voda, ženoucí se svahem dolů ke korytu poto-
ka, jí podrážela nohy. Dron už neměla a komunikátor se jí při pádu
rozbil o kámen. Neměla spojení! Byla si ale jista, že pro ni každou
chvilí přiletí. Zlikvidují jejího pronásledovatele a ona si bude moci
vydechnout.

Traverzovala svahem, protože tušila, že postup korytem bude
s přibývajícím vodou stále obtížnější. I tak se nedokázala udržet na stej-
né vrstevnici a stále víc a víc sestupovala ke dnu rokle.

Ohlédla se. Její pronásledovatel se skrýval někde ve šňůrách deš-
tě. Mohl to být kterýkoli z těch stínů, co zahlédla. Ostatní byly
stromy...

Chvilka nesoustředění stačila, a náhle jí ujela noha na mokré trá-
vě, padla na zem a zase sklouzla svahem pár metrů. Dole pod sebou
slyšela, jak řve rozdivočelý potok, ženoucí se přes balvany.

Opřela se o strom... Uvědomovala si, že by měla utíkat dál, ale už
nemohla. Vlastně dnešek byl možná nejúspěšnějším dnem jejího ži-
vota! Žádná rostlina! Ta sebranka od prameniště pod Kokrháčem žila
déle než ostatní jen proto, že se živila masem robotů, a ty dvě nespe-

cifikované ingredience, na které roboti nedokázali za dvacet let přijít, získávala právě touto potravou! Otrásla se.

Bude to znamenat selekci robotí populace. Určit, kdo má právo na další život... Otrásla se ještě jednou a zadívala se do deště ve směru, odkud měl přijít. Tohle, co teď zažívá ona sama, se bude dít po celé Zemi! Roboti budou lovit jiné svého druhu, aby z nich dostali, co potřebují k dalšímu životu.

Vyskočila na nohy a hnala se dál. Jako ve snách zaslechla vzdálený hluk motoru.

„Jsou tu pro mě!“ vydechla. Uvědomovala si, že ještě nemá vyhráno, že se musí dostat zpátky nahoru ke hřebeni, protože vrtulník není schopen spustit se až k ní. Během toho výstupu může zase potkat tamtoho!

Začala se drát do svahu a proudy vody jako by jí chtěly bránit.

Natáhla se po kořenu trčícím ze země a přitáhla se o půl metru výš. Vyprskla vodu a rozhlédla se, kde by se zase mohla něčeho chytit...

Rána a záblesk v jediné vteřině změnily její plány.

Nevěřičně se postavila a zvedla hlavu. Sestřelili ho? Kdo? Znála protokoly. Záchranná výprava se vyšle až za dvanáct hodin. Až ráno! I kdyby protokoly zněly jinak, tak jako tak momentálně nemají v Osikově další vrtulník. Zůstala tu sama!

Na okamžik přestala dávat pozor, voda jí podrazila nohy a strhla ji s sebou. Ještě se jí podařilo čehosi zachytit, ale nakonec se pahýl kořene vyrval z půdy také a Daniela, typ *Explorer*, výrobní číslo 111, se nekontrolovaně řítila dolů...

*

„Nalevo!“ křikl Andy po Bertovi. „Dávej pozor! Nalevo!“

Dřív než se Bert stačil ohlédnout, zalkl se žárem a hned nato zápachem vlastních škvířících se vlasů. Zakryl si oči dlaní. Ucítil, jak se mu obočí rozdrotilo na černý prach... Zaklel a poslepu zacouval o pár kroků zpátky: „Ježišmarja, Andy! Jsou tam děčka!“

„Srub je od ohně daleko!“

„Zatím! Kurva! Zatím! Musíme se přes to dostat!“

„Jak?“

Šňůry deště srážely plameny k zemi, ale oheň se držel a šířil se vrstvou řezanky a popadaného jehličí. Co chvíli někde vyskočil plamínek, a i když ho déšť hned zadusil, oheň se šířil dál dolů svahem.

„A to tam určitě bylo taky nějaký střelivo! Ještě to nezačalo bouchat!“ vyhrkl Bert. „Ale začne, brácho! A pokud tam měli i kanystry s palivovou rezervou, tak ta taky ještě nevybuchla! Jak to vzplane, počeče to dolů rovnou k osadě! Děcka...“

„Přece nejsou pitomý,“ vydechl Andy. „Utečou!“

„Jenom kecy, brácho!“ štěkl Bert. „Jsou zalezlí na palandě s hlavou pod spacákem. Jako bys nevěděl, jak vyvádějí, když je bouřka!“

„Nedostaneme se tam!“ záupěl Andy. „Honzíku!“ zakřičel. „Kamčo!“ Bylo to ale moc daleko, přes rašeliniště a pak ještě víc jak dvě stě metrů ze svahu dolů. Dunění hromu, praskot hořícího dřeva a hučivý šumot deště přehlušily všechno.

Andy náhle přiskočil k Bertovi, vytrhl mu celtu, na jeden ráz ji rozhodil a přetáhl si ji přes hlavu. „Až to půjde, tak dojdi, brácho,“ zasykl ještě a vrhl se do plamenů. Bert vyběhl proti ohni za ním, ale zase se vrátil zpět. Nedalo se to. Bylo mu jasné, že Andy vydrží pět šest kroků, než mu celta uschne, a hned nato mu shoří v rukou.

Kvůli skalám a rašelinným jezírkům se oheň nedal oběhnout. Jediná možnost, jak se dostat k osadě, byla sešplhat svahem na odvrácené straně hory, obejít vrchol hory po vrstevnici skoro neschůdným terénem a pak zase vyšplhat nahoru. To by trvalo strašlivě moc dlouho. Nejméně hodinu!

Výbuch prvních kusů střeliva ho přinutil padnout k zemi. Pár sekund nato vybuchlo cosi uvnitř stroje, celý vrak nadskočil a zase začal pomalu sjíždět svahem dolů. Všude kolem létaly střepiny... Bert se krčil v dolince plné černé rašelinné kaše a třásl se zimou. Trvalo to dlouho. Snad pět minut, možná deset.

Torzo vrtulníku uvízlo v kosodřevinách a zůstalo na místě. Na pár vteřin polevil déšť, i rány vybuchujícího střeliva se už ozývaly jen sporadicky.

Bert věděl, že to musí zkusit. Andy určitě neprošel.

Vyhrabal se z rašelinného bahna a přikrčil se. Nic, byl klid. Vypadalo to, že kanonáda skončila. I oheň jako by už dohasínal, ale ve zuhelnatělých kopečcích vřesu řeřavě červenala žhavá ohniska požáru, který se jistojistě rozdivočí hned, jak liják pomine.

Vyrazil. Proběhl mezi dvěma jezírky zanesenými popelem, přeskočil pokroucený kus čehosi, co původně mohlo být výškovkou, a na okamžik se zastavil. Rozhlížel se. Planina vypadala docela jinak než před požárem. Hatě přes bahnitá místa padly za obět ohni a zkusit to přes tahle místa nejspíš znamenalo propadnout se až po pás do rašeliny. Očima odhadl cestu dál, přeskočil kalužinu, na jejíž hladině ještě dohořívala kaňka maziva, odstříknutá z vybuchujícího stroje, udělal ještě několik kroků, a pak se zhroutil v záchvatu kašle.

Lapal po dechu, ale cítil jen, jak se mu mastný film z hořících chemikálií lepí na patro. Padl na kolena. Popolezl ještě o kousek. Posadil se jak medvěd do ostružin a svěsil hlavu. Nemohl... Pálily ho oči, a tak je zavřel. Ruka mu sklouzla z klína a cákla do jezírka vedle stezky.

Věděl, že musí cosi udělat, ale najednou si nedokázal vybavit, co vlastně.

Zezdola, přímo od osady, se rozlehl výstřel a nějaký výkřik.

„Děti!“ Po čtyřech, poslepu a z posledních sil se vydal vpřed. Vstal, padl a zase se zvedl, jen aby zjistil správný směr... Brodil se spáleništěm, černá břechka rašeliny, benzínu a sazí mu čvachtala pod nohama. Přerývaně dýchal a přitom dávil. Cítil, jak se mu motá hlava. Ztrácel rovnováhu... Čtyři kroky, pět... Pak už zase padl na kolena a lezl vpřed po čtyřech.

Znenadání jej šlehla přes tvář větvička vřesu a přitom nepáchla po leteckém palivu. Chytil se pokřiveného zakrslého smrčku a ztěžka vstal. Najednou mohl zase dýchat! Jen kousek před sebou uviděl ležícího Andyho, párkrát se zhluboka nadechl a pustil se k němu... „Brácho!“ zachrčel, zatápal před sebou a padl zase na všechny čtyři.

Další výstřel!

Bert zvedl hlavu. „Ně... někdo střílí, Andy,“ blekotal a třásl jeho tělem.

Andy se rozkašlal a zvedl hlavu. Pravou tvář měl popálenou a Bertovi blesklo hlavou, že to nejspíš už bude vždycky vidět. Ale dýchal! A žil!

„Brácho!“

Popadli se navzájem kolem ramen a opatrně sestupovali k osadě.

„Tati!“ rozlehlo se, sotva vystoupili z křovisek za totemem, obešli ohniště a zjevili se před srubem.

„Honzíku!“ pokusil se Bert o úsměv. Neviděl ho. Všechno se utápelo v šedé mlze... Zatřásl s Andym, ale marně. Opatrně posadil bratra do březové sedačky v čele ohniště, narovnal se a protřel si oči. „Co to děláš, Honzíku?“ vyhrkl hned potom.

Chlapec stál na dešti ve dveřích srubu, tak, aby na něj nepršelo, a v ruce držel samopal. Uměl s ním zacházet, i když, pravda, už druhý výstřel mu to vždycky zvedlo někam pánubohu do oken. Teď mu mířil přímo na břicho.

„Co děláš, sakra?“

Honzík rychle sklonil hlaveň a v očích se mu objevily slzy. „Někdo tu je, strejdo! Slyšel jsem hlasy! Dole pod kopcem!“

*

Daniela už nevnímala, když její tělo sklouzlo po šikmém výhřezu skály nad dnem rokle, přepadlo přes hranu a poslední čtyři metry proletělo vzduchem.

Voda vysoko vystříkla a hladina jezírka, které tu vzniklo před několika dny po sesuvu půdy, se nad ní zavřela. Ani nestačila vykřiknout.

Jako by se propadla do světa, který neznala. Plavat neuměla a ani nikdy neabsolvovala přípravu na pobyt v hluboké vodě. Kolenem se udeřila o balvan, pokusila se ho zachytit, ale prsty jí jen sklouzly po kluzkém povrchu.

Klid, poručila si v duchu.

Odrzila se a spíš přesplývala než přeplavala k protějšímu břehu. Nové jezero tu nebylo příliš široké, sotva dvacet metrů. Kousek od břehu se zapletla do větví nějakých polozatopených keřů. Zvedla hlavu, postavila se a začala se křovisky drát ke břehu. Švihaly jí přes tvář... *Daphne mezereum*, blesklo jí jako botaničce hlavou. Lýkovec jedovatý. Naštěstí už odkvetl, ale i tak si nebyla jista, jestli pach ze

zlámaných větviček keřů nějak neovlivní její motoriku... Dostala se na břeh, ale nezastavovala se. Vydrápala se ještě dalších deset metrů do svahu, než se konečně zastavila a ohlédla se přes jezírko.

Něco zaslechla. Praskla větev! Tam naproti na protějším svahu!

Přikrčila se za strom. Objevil se brzy. Přicházel po jejích stopách. Jak se kutálela dolů z kopce, nechala jich za sebou spoustu.

Její pronásledovatel seběhl až k jezeru a rozhlédl se. Vodní plocha nebyla široká, ale měla na délku skoro kilometr a jistě se mu nelíbilo, že mu hledání místa, kde vylezla z vody, zabere dost času.

Z toho se neradovala dlouho. Skoro hned si všiml polámaných větviček lýkovcových keřů na protějším břehu. Vklouzl do vody a na čtyři tempa se dostal na druhou stranu. Na chvíli zaváhal před jedovatým křovím.

Daniela vypáčila z půdy velký balvan a mrštila ho po něm. Zasáhla mu rameno. Ještě si stačila všimnout, jak jej to srazilo zpátky do vody... Hned se sehnula a vydloubla z řezanky další kámen. Chvilí počkala, až bude muset rozhrnout větev...

V tu správnou chvíli mrštila kamenem a věděla, že zasáhne. Popadla další kámen a další... Zranila ho, viděla krev, ale to už se dostal na břeh a najednou měl možnost účinně uhýbat a krýt se za stromy...

Hodila posledním, otočila se a začala se drápat nahoru. Po její kanonádě pronásledovatel kulhal a měl zraněné rameno, ale neměla tušení, jak rychle bude regenerovat. Byl to bojový robot. Rychlejší, vytrvalejší, výkonnější a navíc s posunutou hranicí bolesti až skoro na nejvyšší stupínek. Podobně jako první roboti kdysi dávno, kteří necítili bolest vůbec.

Chytila se kmínku před sebou a vytáhla se výš. Ohlédla se. Stoupal do svahu pomalu, ale pořád za ní.

Šplhala, drápala se nahoru... Už si tím byla jistá, že je tam nahoře cesta, bylo to vidět. Musí se tam dostat a pak se rozběhnout směrem k Osikovu. Odhadovala to tak na dvacet kilometrů.

Po čtyřech přelezla okraj lesní cesty a narovнала se. Vypadalo to na starou svážnou cestu, po které se tu kdysi vozila ruda ze štol. Dnes už byla zarostlá trávou a náletovými houštinami. Mírně klesala ve směru, kterým tekla o tři sta metrů níž potok.

Ve svahu pod ní její pronásledovatel vztekle vykřikl, když uklouzl a sjel o několik metrů níž.

Rozběhla se. Všechny potůčky z téhle strany Kokrháče vtékají do Mariánského potoka a ten teče k Osikovu. Nemůže zabloudit.

*

„Tos střílel ty?“ vyhrkl rozčileně Bert. Odstrčil hlavěň stranou a vykroutil zbraň z Honzíkových rukou. „No tak?“

„Ne!“ Honzík zavrtěl hlavou. „Co je tatínkovi?“ Díval se přes Bertovo rameno na tátu a měl v očích slzy.

„Popálil se. To se zahojí...“ Pohládl ho po vlasech a usmál se na Kamilku. Ta byla celá vyděšená a pořád mrkala, jako by jí spadlo něco do očíček.

Andy se v tu chvíli v březové sedačce napružil a bolestně vykřikl.

„Popálil se hodně,“ přidal Bert. „Budeme mu to muset namazat tou mastičkou na popáleniny a zavázat. Bude mít horečku, ale vy se o něj pěkně postaráte...“

Zarazil se, jako by mu až teď došlo, co Honzík řekl. „Tak kdo to střílel?“ Dole v lese pod osadou praskla větev. Bylo zbytečné se ptát dál.

„Odvedte tátu do srubu!“ zasykl Bert na děti. „Rychle!“ Pomohl jim, uvnitř převrátil stůl svrchní deskou proti dveřím, aby těžké fošny zachytily střely, a poručil jim schovat se za něj. Pak vyšel ven a zaposlouchal se.

Tam dole opravdu někdo byl! Překontroloval zbraň, kterou vzal Honzíkovi, a opatrně vykoukl.

„Strejdo!“ bylo slyšet ze srubu Kamčino zařňukání.

Po čtyřech přilezl až ke stěně srubu, prsty vytrhl mechovou výstelku mezi dvěma trámy a přitiskl ústa ke škvíře, aby ho bylo uvnitř slyšet: „Úplný ticho, děti!“ Poslechly.

Z lesa ale bylo slyšet ještě cosi...

Nějaké hlasy!?

Bert po čtyřech přešel k místu, odkud by mělo být vidět dolů lépe, a přikrčil se.

Byli tam! Nevěděl kdo. Viděl jen siluety těch vetřelců. „Jeden, dva... čtyři!“ Odplivl si. „Pět!“

„Jsme téměř na souřadnicích, pane,“ zaslechl zespodu. „Zbývá nám už jen vystoupat odtud přímo nahoru. Určené místo bude někde tam, co dopadl ten vrtulník.“ Bert zvědavě vykoukl. To nevytlačilo na roboty.

„Zůstaňte ve střehu! Budou tu někde ještě další!“ rozlehl se lesem hlas zvyklý poroučet. Jeden z vetřelců se v tu chvíli vynořil odněkud zprava, vyběhl pár kroků do svahu a zase se skryl za kmenem stromu.

Bert si ho ale tentokrát stačil pořádně prohlédnout. Ten chlap měl na sobě maskáče! Na tudy to byli ti samí, které předtím sledoval s Andym z pozorovatelný.

„Stůjte! Ani se nehněte!“ křikl a vypálil do korun stromů nad jejich hlavami jednu varovnou. Pár ran už padlo a vybuchl tu vrtulník. Nebylo co skrývat. „Kdo jste?“

„A kdo ty?“

„Ptal jsem se první!“ štěkl Bert.

„Jestli jsi robot, pak jsou řeči k ničemu!“ ozvalo se zespodu.

„Nejsem!“ křikl Bert. I když by se vsadil, že ani oni ne, už proto, že vrtulník robotů sestřelili právě oni, vůbec se mu nelíbilo, že tu jsou. Měl dobré krytí a zahnal by je střelbou pryč, kdyby na to přišlo, ale určitě by se vrátili. I kdyby jen pro jejich zásoby. Nikdy se nedá odhadnout, co to přichází za sebranku.

Blbá situace, mihlo se mu hlavou. Byl na to sám. Andy je na tom kdovíjak a nejspíš už upadl do šoku z popálení. Pak tu jsou s ním už jen dvě děti, co mu nepomůžou... Odkášlal si. „Něco jsem řekl, kručínál!“ křikl, když si všiml, jak dva muži vstávají a je na nich vidět, že by se nejraději pustili do kopce za ním.

„Poslechněte ho!“ bylo slyšet zase toho, kdo skupince velel. „Půjdu za ním sám. Vy ostatní utvořte rojnici a zatím oblast pročeste!“

„Nic takovýho!“ rozkřikl se Bert zpátky. „Tady nemáte co hledat ani pročesávat! Váš šéf může sem za mnou. Ostatní zůstanou na místě!“

Vůdce vetřelců povystoupil zpoza kmene stromu. „Spadl tu vrtulník, nevšiml jste si toho?“ houkl. „To my jsme ho sestřelili!“

„No, jste fakticky dobří,“ zahlásil Bert. „Jestli jste tu, abyste si z něho něco odnesli, tak máte smůlu. Vybuchl. Nezbylo z něj skoro nic!“

„Pilot a kopilot se katapultovali! Před chvílí jsme je dostali. To byla ta střelba, co jste určitě zaslechl... Viděl jste vrak?“ Chlap mluvil a přitom pomalu stoupal do svahu ke srubu, který ale ještě nemohl vidět.

„Třísklo to o zem kousek ode mne. Všechno shořelo.“

„Byla tam nějaká těla?“

„Ne,“ zavrtěl Bert hlavou. „Asi ne.“

„Na palubě jich bylo víc.“

„Strejdo...“

Bert se otočil. Kamilka se k němu plazila po zemi, jako by to okoukala v nějakém filmu o Indiánech. „Vstávej, holka, už se nestřílí... Copak je?“

„Tatínek se úplně celej třese a nic neříká. Jenom kňučí.“

„Sakra!“ Obrátil se dolů: „Tak si ten les prohledejte. Nezbyvá mi nic jiného než vám věřit. Musím...“ Zarazil se, ale nepřemýšlel dlouho. Kdyby chtěli, tak se ho zbaví velmi jednoduše. Nemá smysl něco tajit... „Musím teď za bratrem. Hořící vrtulník nás odřízl od dětí, a on se k nim pokusil projít...“

„Vy tu máte děti?“ vyhrkl velitel vetřelců. „Vážně? To je... To je úžasný! Neviděl jsem děti dobře patnáct let!“ Skoro se do svahu za Bertem rozběhl.

„Pokouším se vám říct, že je můj bratr popálený! A asi hodně. Nemáte aspoň sterilní obvazy? Naše zásoby zdravotnického materiálu jsou...“ Namísto aby dokončil větu, Bert jen rezignovaně pokrčil rameny.

„V tom vám možná můžeme pomoci!“ křikl ten chlap zezdola, a pak se obrátil ke svým: „Zdravotník! Popadni brašnu a už ať jsi nahore...“ Pak se obrátil ještě jednou na Berta: „To si pište, že nám můžete věřit! Lidi musí držet při sobě. Jmenuju se Samek. Major Samek, odbojová skupina Krušina, a tohle je moje úderné družstvo.“ Vystoupal až nahoru a ohlédl se po mladíkovi s batohem, označeným červeným křížem. „Pohni, Pavlíku!“

Bert sklonil hlaveň samopalů k zemi a přijal podávanou ruku. „Bert Weinlich.“ Všiml si majorova překvapení, když mu pohled přeskakoval z jednoho srubu na druhý, na totem, na ohniště... „Když si to tady byla trampská osada.“

Kamča se postavila a oprášila si kolínka: „Strejdo! Tatínek...“

Zdravotník zrovna dorazil. Bert mu ukázal ke srubu a šel za ním.

Kdesi dole v lese se strhla krátká přestřelka. Dozorový výsadkový oddíl, jehož úkolem bylo prověřit, kdo zničil ochranný dron Danieľy, přestal existovat.

*

Už chvíli nepršelo. Jen z větví kapala voda a pleskala o starou šotolinovou pokrývku cesty. Daniela se uštvane ohlédla. Ne, neviděla ho. Ještě se mu asi nepodařilo vyškrábat se na cestu... Znovu se rozběhla. Přitom si všimla, jak naproti přes rokli vystupuje kouř požáru. Došlo jí, že ve vrtulníku nejspíš nikdo nepřežil a že je tu sama.

Nikdo jí nepomůže.

Otáčela se stále častěji. Možná, že jí už nechal být? Možná, že těch svých plus třicet ještě dožije v klidu ve své pracovně?

Zastavila se a nastražila uši. Ne, neslyšela nic. Ani nemohla, když všude pleskaly kapky vody o zem, o větve, v kalužinách...

Nebylo ale možné, aby jí už nedoháněl! Byl to přece voják! Daleko výkonnější, rychlejší, ovládá topografii zdejšího terénu... Ona je jen obyčejná chůva, kterou po vymýcení lidstva překvalifikovali na botaničku! Zvýšila se jí mozková kapacita, ale ne fyzické schopnosti! A on... Dokáže jí vystopovat, kdy bude chtít.

Ztuhla. Co jestli se dokáže spojit s těmi ostatními? Jestli ano, už kolem ní stahují smyčku!

Chytnou jí. Uloví jí! A pak... Pak si z jejího těla doplní látky, které potřebují k dalšímu životu. *Enzym omega a biogen*, ať už je to, co je to!

Vzhlédla. Svah nad ní byl zarostlý lesem. Pokud tam někdo je, spatří ho až na poslední chvíli. Silou vůle se přinutila zastavit a zavřít oči. Kolabovala. Jen pár vteřin...

Přinutila se dřepnout si. Z louže při okraji cesty nabrala do dlaní trochu vody a špláchla si ji do tváře.

Zase vstala. Dávno by ji dohnal... Buď jí někudy nadešel a tam někde vpředu číhá, nebo ji nechal jít. Spíš to první. Uvědomovala si, že *enzym omega* a *biogen* jsou teď už víc než jen strategická surovina. Čím méně ještě žije robotů, tím jí bude taky méně! Ona sama toho má v sobě už jen na třicet dní života. Její pronásledovatel ji nenechá jít, a pokud není hlupák, tak se ale ani nebude spojovat se svými druhy ze smečky. Přece se nebude dělit! Jde po ní, a sám! Nenechal ji! Určitě ne!

Jako by ji slyšel, zrovna se vynořil za ohybem cesty.

Dvě stě metrů, odhadla. Než se znovu rozběhla, všimla si, že její pronásledovatel kulhá. Proto! Někde musel špatně došlápnout! To už vypadalo lépe.

*

„Jak to vypadá?“ zeptal se major Samek svého muže, stojícího nad otevřeným zdravotnickým vakem. Držel v ruce plechový hrníček s čajem z jahodového listí a slastně usrkával.

„Není to hezký, pane,“ pokrčil mladík rameny. „Hrozí mu infekce a na to nic nemám. Poslal jsem Kubešu a Růžičku, ať se podívají k tomu vraku, jestli tam nenajdou lékárníčku. Roboti používají na popáleniny masti s podobným složením jako my, ale kluci stejně ne našli nic. Ti lidi tady mají taky houby. Našel jsem akorát nějakou mast, jméno se už nedá ani přečíst, a bodejť jo, když je to osmnáct let propadlý. To by ho spíš zabilo, než mu to pomohlo.“

Andy sebou na lůžku mrsknul, až pod ním zapraskalo. Kamilka vytáhla z police starý sešit a hrst polámaných pastelek, posadila se na lavici a začala cosi zuřivě malovat.

„Je to hezký, že tu máte děti,“ hlesl tiše major Samek.

„Těžký,“ syknul Bert.

Major potřásl hlavou. „To věřím. Žádná legrace. Ale za pár měsíců... Věřím, že přibudou další... Kolik je tady na horách ještě dalších lidí?“

Bert se zarazil. Zrovna se chystal přiložit do kamen poleno, ale teď se otočil: „Tak natolik se zase neznáme, majore.“

„Jasně, máte pravdu...“ Major vzhlédl. „Tak co je?“ obrátil se zase na zdravotníka. „To ho necháš jen tak?“

„Má popáleniny, pane! A já je nemám čím léčit!“ Pomalu si zase strkal věci do svého vaku. „Co asi tak můžu dělat. Do rána může mít celkovou sepsi,“ přešel do šepotu.

„Co je to?“ zeptala se Kamilka.

Dospělí se podívali po sobě. „Copak to kreslíš?“ zeptal se major.

„Tatínka,“ odpověděla. „Kdyby umřel. Maminku jsem si zapomněla namalovat a teď už si nepamatuju, jak vypadala.“

Chvíli bylo ticho. „Neměl jsem se ptát,“ šeptl důstojník.

„Ale můžete,“ mávl Bert rukou. „Týden před vánoci se tři z nás, jejich máma mezi nima, vydali do Osikova pro zásoby, vybrat nějaký obchody. Tady Andy měl zlomenou ruku a já vymknutou nohu, zavalil nás strom, když jsme dělali dřevo na zimu. Takže my dva jsme nemohli a museli jít oni. Už se nevrátili. Je to blbá historka.“

„Pane...“ Jeden z vojáků zvenku popadl dveře a otevřel je tak vehementně, že je málem vyvrátil z pantů. „Za chvíli se setmí. Hlásím, že máme v té slepé štole se dřevem rozdělaný spacáky. Všechno připravený k noclehu. Ale já přišel ještě kvůli něčemu jinému. Jsem slyšel, co jste si tu vykládali. Ohledně těch popálenin...“ Obrátil se na Berta. „Viděl jsem, že máte v tý štole naložený kyselý zelí.“

„Určitě máte svejch zásob dost,“ zavrčel Bert unaveně. „To je hlavně pro děti. Vitamín C a tak...“

„Jo, fajn, ale když do zelný vody namočíte obklad a přiložíte to na spáleniny, tak to docela dost pomáhá. Určitě víc než prošlý masti.“ Už se zase chystal ven. „Já jen radím, dělejte si, co chcete.“

*

Kulhal, ale měl výdrž. Dokonce na ni vždycky zamával, když se po něm ohlédla.

Zato Daniela už byla s fyzickými silami na dně. Žízeň zahнала vodou z potůčků, kterých tu bylo po bouřce nějak víc než obvykle, ale

měla hlad. Proteinové tyčinky zůstaly v batůžku, který ztratila, když se kutálela ze svahu dolů k jezeru. A nejvíc potřebovala odpočinek. Jako sůl.

Za dalším ohybem cesty se dostala k místu, kde před několika lety vyvrátila vichřice pár buků. Dál se přes spleť kmenů, větví, větviček a myších hnízd projít nedalo. Musela se rychle rozhodnout, z které strany se má pokusit překážku obejít. Každou vteřinou, kterou prováhalo, zkracoval její pronásledovatel náskok.

Krůček k okraji cesty a zase couvla zpět. Hned poznala, že tudy to nepůjde. Svah byl až příliš příkrý, skoro horolezecký terén. O pár metrů dál za překážkou by se jí už nemuselo podařit dostat zpátky na cestu. Mohla to zkusit jen horem, i když i tam byl svah příkrý a zbrzděný skalními žebry vystupujícími z půdy.

Po kolenou a chytajíc se kořenů a náletových kmínků se vytáhla nahoru. Ohlédla se. Už se za ní sápál do svahu...

Hlasy?

Celá ztuhla. Ve svahu nad ní někdo promluvil!

Příkrčila se. To nemohl být nikdo jiný než ostatní z prameništní smečky! Další dozorový oddíl tu bude až ráno a žádní přeživší lidé by v této oblasti už dávno neměli být... Maně se ohlédla po svém pronásledovateli.

Neviděla ho! Schoval se před nimi? Co jestli se ti ze smečky už začali lovit navzájem?

Příkrčila se za terénní vlnu a po čtyřech se plazila pryč od povalených stromů. Napadlo ji, že nejlepší by bylo ukrýt se, schovat se do listí a ani nedutat, a až se smečka vzdálí... Hned ten nápad zavrhla. On tu zůstane. Neodejde s nimi. Buď se před nimi schovává ze stejného důvodu jako ona, nebo proto, aby je neupozornil na svoji kořist.

Musí co nejdál odsud!

Rukou zavadila o kus železné tyčové traverzy, trčící z polštáře polozetlelého listí. Blesklo jí hlavou, že by to mohla být dobrá zbraň, a pokusila se ji vytrhnout, ale železná tyč profilu L se ani nepohnula.

Neměla moc času. Přešlápla a zabrala ještě jednou. Polštář loňského listí se jí zvrtil pod nohama a Daniela neudržela rovnováhu ani na všech čtyřech. Svalila se na bok jak zvíře zasažené kulkou.

Pokusila se vstát, sešlapávala listí pod sebou, pořád se pod ní rozjíždělo do stran a část se náhle sesula svahelem dolů. Všimla si tmavého otvoru, který odhalila sesouvající se vrstva listí. Hned si uvědomila, o co jde. Hory okolo byly prošpikovány rudnými štolami. Ty z posledního století byly nepřehlédnutelné, měly portály, že by do nich mohlo vjet nákladní auto, ale ty, které tu byly už od šestnáctého století lidské éry, byly dávno zanesené pod listím a hlínou. V mnoha případech se vchod do štoly propadl, a pokud tam zůstal nějaký průlez, pak jen malý. Právě takový, jaký se teď černal přímo před ní.

Tam by se mohla schovat, kdyby měla baterku nebo jistotu, že její pronásledovatel na ten vchod nenarazí také.

Nakoukla a až zalapala po dechu, jaký byl uvnitř průvan. To by znamenalo, že je štola průchozí! Tudy by mohla uniknout! Neměla si čím posvítit, ale vzdálil se jen asi na sto metrů od vstupního průlezu, a kdyby snad on vstoupil do chodby také, pak půjde dál, a třeba potmě. Stejně se už začne každou chvílí stmívat a v noci by svému pronásledovateli tak jako tak neunikla. Byl to voják, robotí soldát, jak jim říkali lidi, a měl noční vidění stokrát lepší než ona. Aby viděl svoje okolí, stačí mu jen odraz měsíčního světla v kapičkách vody, hvězdy, i několikavteřinový záblesk padajícího meteoritu. Tam uvnitř hory nebude nic z toho. Bude slepý jako ona!

Vsoukala se dovnitř nohama napřed, ještě si na vchod nahrnula co nejvíc listí, aby jej alespoň trochu zamaskovala. Potom opatrně zacouvala hlouběji do chodby. Zapřela se rukama o stěny, ale pak stačila už jen vykřiknout, když zjistila, že štola klesá do hloubi hory pod příliš příkrým úhlem. Ruce jí sklouzly po tenkém filmu z blátíčka na stěnách, Daniela se neudržela a sjížděla čím dál větší rychlostí kamsi dolů, do tmy.

*

Andy s antibiotiky v žaludku a s rukou a pravou tvářící zabalenými v obkladech páchnoucích po kyselém zelí docela klidně oddechoval. I děti už spaly a v kamnech hučely brikety vyřezané z vysušené rašeliny.

Bert nalil majorovi do plecháčku trochu metaxy. Chlastu bylo ve skladech opuštěných obchodů ještě pořád dost.

„Tak na co?“ zeptal se major Samek.

„Že už to brzo skončí,“ usklíbl se Bert. „Na co jinýho byste si chtěl připíjet?“

Major Samek pozdvihl hrníček: „Ještě je před námi spousta práce.“

„To až potom,“ usklíbl se Bert. „Ze všeho první se musí přežít.“

„Do října, máte na mysli?“ zeptal se major.

„Jasně, pak robotům konečně dojde.“ Bert si usrkl metaxy. „Jsou lepší pití, nemůžu si pomoci, ale všechen rum z oblasti se vypil, ještě než jsem sem přišel.“

„Asi to tu v horách býval dominantní názor?“ zasmál se major Samek.

„Tak tak,“ přitakal Bert. „Říkali jsme tomu *eR U eM. Rozumně Uložená Měna*... To jsme ještě na tohle místo jezdívávali na osadu. Já se pak přihlásil jako dobrovolník na Balkán, hned jak robotí soldáti napadli Srbsko. A když potom začali vraždit lidi po celém světě, brácha s Jankou, to byla jeho holka, a taky máma těch dvou malejch kryšpínů...“ podvědomě se usmál. „S pár dalšíma kamarádama se zdejchli sem, postavili tu dva sruby, pár strážních stanovišť na obranném perimetru... Mně se z Balkánu podařilo vrátit až před pěti lety. Byla to hnusná cesta, dostat se zpátky.“ Potřásl hlavou. „A teď už jsme zbyli jenom dva. Stanoviště jsou k ničemu, nedá se to uhlídat. Co se před vánoční nevrátila Janka s Mádou a Melíškem, už jenom přežíváme a čekáme, až všichni ti roboti na podzim pojdou a...“ Selhal mu hlas. Nalil si ještě jednou a úplně plnou, a vypil ji na jeden ráz. „Proč jste tu vlastně vy?“ zeptal se pak zamračeně. „Zítra tu budou roboti okukovat vrak vrtulníku a najdou to tady. Kdybyste ho nesesřelili, mohli jsme tu vydržet do podzimu. Sakra... Takhle se musíme hned ráno sbalit, vypadnout a přestěhovat se na nověj flek. S tím byste mi mohli pomoci!“

Major Samek zavrtěl hlavou: „To vás zklamou. Na to nebude čas a taky nemůžu nikoho postrádat. Snad bude váš bratr schopen jít sám. My tu máme misi.“

Bert se zachechtal. „Jakou, prosím váš? Střílet na další vrtulník?“

„Ne. Taky vypadneme, než sem dorazí.“

„Tak proč tu vlastně jste?“

Major přisunul plecháček, a když mu Bert nenalil další, zase ruku stáhl. „Znáte to tu, hádám?“ Ani nečekal na přitakání. „Konkrétně pramenišťe Mariánského potoka?“

Bert zavrtěl hlavou. „Ani moc ne. Dlouho tam tábořila banda robotích vojáků. Byli to zběhové z jejich armád. Vždycky jsem se divil, že je ten jejich establishment nenechal vyhledit. Je to odtud o jeden horský hřeben dál na severozápad. Před pár lety se ta banda někam vytratila, ale už tam zas jsou. Nějací chlapi vás sledovali z toho protějšího kopce, když jste sem táhli údolím. Hádám, že to byli oni.“

„Kvůli nim tu jsme.“

„Kvůli nim?“ Bert zvedl deku, která Andymu sklouzla na zem, a zase ho přikryl. „My s nimi neměli problém. Nevěděli o nás. Vydrželo by to do podzimu, věřím tomu...“

„Opakujete se,“ přerušil ho major Samek. „Máme úkol jim zítra rozstřílet jejich ležení. Čím víc jich zařve, tím líp.“

„Jakej to má smysl?“ vyskočil Bert. „Jenom je vyprovokujete. Pak odejdete pryč a my tady s dvěma děčkama budeme zdrhat jak zajíci. Vyserte se na to!“

„Počkejte,“ chytil ho major za ruku a přinutil jej se posadit. „Už jsem se představil. Odbojová skupina Krušina. Operujeme v Krkonoších. Poslední dobou víc na polské straně. Přišli jsme sem takovou dálku právě kvůli téhle grupě zběhů.“

„Proč?“

„Doneslo se nám, že mají roboti velký sezení v Praze na téma, co s nimi bude na podzim. O tom jejich vymírání a tak. Samý velký robotí zvířata tam měla být... Jedno z nich jsme unesli a vzali si ho na pokec. Něco nám řekl.“

Bert se zatvářil nedůvěřivě. „Robot, jo? A něco vám prozradil?“

„V téhle válce není útrpný výslech zakázaný žádnou úmluvou. A jak říká náš velitel: Správná stimulace mozku udělá i z robota trosku.“

„Vtipný,“ Bert poposedl. „No a?“

„Moje matka říkávala, že roboti jsou boží omyl. A když se pak do slechla, že začali vraždit lidi, tak prohlásila, že jsou pro změnu boží zkouškou. Nesmysl, samozřejmě. Stvořili je lidé, a to s určenou délkou života dvacet let. Teď ale, podle toho, co jsme se od toho jazyka do-

zvěděli, je všechno jinak. Existují roboti, kteří neumírají po dosažení dvaceti let života.“

„Kecy,“ vydechl Bert zděšeně.

„Respektive existuje jedna jediná taková komunita na celém světě. Jsou to ti vaši zběhové z prameniště Mariánského potoka. Všichni mají nejméně přes třicet. Ostatní roboti se snaží zjistit proč. Měl by tu být někde v okolí jejich výzkumný tým.“

„Jo,“ přikývl Bert. „Nějací tu byli, ale tak před měsícem všichni exli, cirka ve stejnou dobu. Asi byli ze stejný výrobní série,“ zašklebil se. „Podle stop se tu ale jeden ještě pohybuje. Chodí po horách a vyrývá rostliny. I s kořenama. Po jednom exempláři od každého druhu. Možná ten lék na jejich dlouhověkost pochází z nějaký rostliny?“

„Snad.“ Major se natáhl po láhvi sám a nalil si. „Roboti hledají dvě látky, které pro prodloužení života potřebují. *Biogen* a *enzym omega*. Bez nich po dvaceti letech zhasnou. Bez výjimky. Když tehdy při vzpouře povraždili všechny lidi na ředitelství továrny na jejich výrobu, ještě nevěděli, že někdo z těch zavražděných stačil recept na jejich oživení spálit. Nechali na živu jen nějakého Alquista, ale to byl stavitel, a o výrobě robotů neměl ani tuchy. V příštích letech zanalyzovali všechny rostliny na ostrově, kde ta továrna stála, všechny živočichy, horniny. Všechno co se dalo najít v moři kolem ostrova, ale marně. Nepřišli na to. Dodnes nikdo neví, co vlastně je *enzym omega* a ten druhý sajrajt. Ta parta z prameniště je jejich jediná naděje. Proto jsme tu my. Musíme to spustit hned ráno, dokud ještě budou spát a taky dokud nepřiletí druhý vrtulník. Měl jsem vytipované právě to místo tam nahoře, kde to vybuchlo. Tam postavíme minomet a rozsekáme jejich ležení. Potom...“

„A jestli nebude moct můj brácha jít po svých?“

„Pak bych vám doporučil nechat jej tady. Jinak by vás zdržoval a ohrozil vás i děti. To by mi potom nezbylo nic jiného, než že ty děti vezmu pod ochranu naší skupiny.“

„Cože?“

„Nejsou vaše ani jeho,“ ukázal major na Andyho pod příkrývkou. „Jsou naše budoucnost! Musí být s těmi, kdo jim zajistí největší bezpečí.“

Bert beze slova vstal a vyšel ze srubu. Nejráději by majorovi zasa-
dil sekyru do hlavy, ale naprosto chápal, že prameniště Mariánského
potoka musí před svítáním vzplanout smrtícím ohněm.

*

Náraz Danielu málem omráčil. Blondatý culík ztěžklý nasátým bah-
nem ji švihl přes tvář a vzal jí dech. Děsivě studená voda ohodila stě-
ny a vzápětí se nad Danieliným tělem zavřela. Daniela se rychle pře-
kulila, chtěla vstát, ale jen se zabořila prsty do měkkého bahna na
dně. Chvilí jí to trvalo, než se osvobodila a dokázala se postavit na
nohy. Teď už jí voda sahala jen do pasu.

Ohmatala stěny kolem sebe a zalykavě se nadechla. Tma, mokro
a zima. Šířka štoly devadesát centimetrů. Sklon podzemní chodby se
už vyrovnal.

Obrátila se a zkusila vyšplhat zpátky, ale jílovitá podlaha štoly byla
po odpolední bouři tak kluzká, že to bylo nemožné. Mohla jen umřít
zimou, nebo jít dál. Vybrala si to druhé. Průvan v chodbě byl silný.
To vypadalo slibně.

Pohnula se. Vlnka, kterou zvedla o pár desítek vteřin později hlu-
boko v podzemí, zašplouchla o nějakou překážku.

Vykročila. Pravou rukou šátrala po vyrubané stěně a po pás ve vodě
pomalu postupovala dál. O pár desítek metrů dál se chodba rozšířila,
a na levé straně se nad vodu vynořila jakási rampa, kdysi zpevněná dáv-
no zetlelými trámky a fošnami. Kdyby si na ni vylezla, dostala by se
alespoň na chvíli z vody. Chlad ji roztrásl, ale nezastavovala se.
Věděla, že nesmí, jinak přestane existovat dřív než za těch třicet dní.

Podchlazení, mihlo se jí hlavou. Podchlazení!

*

Bert odhrnul plentu ze sešitých zaječích kožek a vklouzl do šachty,
která jim sloužila jako dřevárka. Vojáci ještě nespali. Dva si cosi psa-
li do sešitů a tři hráli karty. Jeden si čistil zbraň a broukal si přitom
písničku o oranžovém expresu.

„Hele, chlapi, my ráno musíme vypadnout, protože po té vaší akci by nás tady vyštourali. Nikdy nepobereme všechny zásoby, takže si napráskněte břicha. Klidně...“ Přešel až dozadu a přitom jim překračoval natažené nohy. Vzal svůj batoh a začal do něj futrovat jednu krabičku s náboji za druhou. „Klidně si berte, na co máte chuť. Chleba jsme pekli především, takže bude dobrej. Vydrží celý týden. Jsou tam kvanta sušenýho masa. Kořalku vám nabízet nebudu, když máte do akce sotva pár hodin, ale jsou tam flašky s moštem, kdybyste chtěli.“

„Díky,“ zvedl jeden z nich zraky od ferbla. „Nemusíte se bát. To poberem ráno.“

„Kam půjdete?“ zeptal se. Obhlížel jejich vybavení. Kdyby tak s nimi mohl vyhandlovat ty jejich spacáky! Aspoň dva pro děti. Ty polní láhve by se taky hodily.

„Kam bychom šli?“ zeptal se voják. „Přece s váma. Nějakou dobu to tu budeme muset začištěvat a pobít ty, kteří zítřejšímu ohňostroji uniknou. Pak tu zůstaneme. S vámi. Vy to tu přece znáte. Nemá cenu hledat nějaký stanoviště sami. Taky nemá cenu se vracet. Sem jsme se dostávali dva měsíce. Než bychom se dostali zpátky, bude konec. Poslední roboti chcípnou a my se ožerem!“

Bert se zasmál. Takový jeho plán nebyl. Vždycky s Andym počítali s tím, že by mohla nastat situace, kdy bude nutné odtud rychle zmizet, a už dávno si založili náhradní útočiště. Nebyl tam takový luxus jako tady, ale do října se tam dá vydržet. Majorovu jednotku tam ale nechtěl. Bylo mu víc než jasné, že ti chlapi nevydrží sedět v závětrí a čekat. Každá jejich akce zvýší nebezpečí odhalení. Takhle riskovat nechce. S Honzíkem a Kamilkou určitě ne.

*

Celou dobu slyšela, jak se podzemím rozléhá kapání vody srážející se na stropě a vzápětí dopadající na vodní hladinu. Teď měla dojem, jako by se to zrychlilo. Co jestli je to zase on? Našel jiný vchod...

Nesmysl! okřikla se.

Dopadání kapek na hladinu zrychlilo svůj rytmus. Další zvuk! Jako by někdo vysával vodu z nacucané látky... Šplouch! To už ne-

byla kapka vody! Z hloubi podzemí se přihnala vlna sahající až ke stropu, převalila se přes ni, rozbila se na skluzavce a vrátila se, aby jí narazila do zad.

Znovu se to stalo! A ještě jednou! To už věděla, co se to děje. Někde tam před ní padaly z klenby balvany a uvolnění jednoho strhávalo další.

Další!

Náhle země zařvala jako zraněná a zachvěla se. Skřípavé hluboké zaúpění kamenných desek o sebe ji vyděsilo k smrti. Kdesi dál se provalil strop, desítky metrů zeminy, jílu a skály, uvolněné odpolední průtržní mračen, se zřítily na dno štol. Voda se přihnala vzápětí a strhla ji s sebou. Pokusila se zachytit stěnu, ale náporu vody nemohla odolat. Třísklo to s ní o stěnu, a pak ještě jednou...

Najednou byl klid.

Daniela vstala a pustila se štolou zase dál. Neměla co ztratit. Nejspíš byla uvězněná závalem z jedné strany a skluzavkou z druhé. Už bylo pozdě. Určitě půlnoc! Tam na povrchu se už dávno setmělo. Jejích plus třicet se změnilo na plus dvacet devět.

*

Vojákům ani nepřišlo divné, že si Bert vzal z police všechnu municí, nacpal ji do batohu. Vzal taky trochu jídla, jen na cestu. Náhradní útočiště bylo deset kilometrů daleko. Když vyrazí hned ráno, budou tam do oběda.

Věděl, že dnes v noci nesmí usnout. Ve chvíli, kdy se vojáci vypraví nahoru k pozorovatelně, aby spustili kanonádu, musí z osady vypadnout i on s dětmi a Andym. Nemínil si tu hrát na vojáčky ani s roboty, ani s muži majora Samka.

*

Brodila se už jen jako stroj, bez myšlenek. Štola neměnila profil a skoro, ani směr. Snad to byla průzkumná štola pro pátrání po rudné žíle, která by tu někde měla být. Daniela narazila na několik

odboček, spíš jen vyrubaných pecek rudy, ale vždy to po pár metrech končilo.

Už muselo být hodně pozdě, když o cosi klopýtla a s rukama nataženýma před sebe padla do vody. Rychle se zase postavila a ohmatala překážku před sebou. Balvan.

O pár kroků dál narazila na další. Už se sunula chodbou opatrněji. Někde tady to spadlo! Možná, že její kroky spustí další rachot kamení...

Zvedla hlavu a zajíkla se. Neměla by přece nic vidět, a ona viděla! Černé nebe a hvězdy! Vlastně už chvíli nezřetelně vnímala kontury balvanů v chodbě. Stála a hleděla nahoru. Celý skalní masív nad štolou se tady provalil dovnitř. Netušila, jak je hluboko, ale věděla, že až se ráno rozední, bude tu všude světlo. Usmála by se, kdyby to uměla. Ten dvacátý devátý den od konce jejího života začínal moc krásně.

*

Ještě nezačalo svítat, když se kazetová mina přenesla přes zubatý profil Kozích hřbetů a na druhé straně hřebenu se rozpadla jako právě rozfoukнутá pampeliška. Jednotlivé segmenty zapadaly do trávy, do nízkého smrčí, do srnčího lehu a vybuchly v jediném okamžiku.

„Krucinál!“ Bert sebou cukl a otevřel oči. Usnul, sakra! Vyskočil z lůžka, strhl ze sebe jen tak přehozený spací pytel a vyběhl ze srubu. Hřmění výbuchů udeřilo do horského masívu za Dáleckým údolím a vzápětí se akustická vlna vrátila jak tenisový míček od zdi. Pak si to dala ještě několikrát.

Rozhlédl se kolem. V ohništi se ještě červenaly řeřavé uhlíky.

Vtrhl zpátky do srubu jako velká voda: „Děti! Vstávat! Rychle!“ Poklekl na koleno vedle Andyho lůžka, položil mu ruku na rameno a jemně zatřásl. „Brácho?“

„Co je?“ Andy se posadil. Vypadal, že je na tom o hodně líp. „Co je?“

„Oheň, nepamatuješ se?“

„Jo, sakra...“ Opatrně se dotkl svých ob vazů na hlavě.

„Musíme vypadnout, brácho,“ pokračoval Bert. „A rychle. Zvládneš to?“

„Myslím, že jo.“

„Fajn, tak se obleč...“ Střelil pohledem po dětech. Kamilka seděla na palandě a neměla daleko do rozmrzělého pláče.

„Pohyb! Kamčo, svěřuju ti starost o tátu! Jasný? Teď je to na tobě!“

Konečně otevřela očička. „Co?“ Seskočila na zem. „Co mám dělat, strejdo?“

„Pomoz mu s oblíkáním a obleč se taky. Do vašich batůžků nabalte všechno svoje oblečení a oboje boty. Zimní kožíšky tu můžete nechat. Svetry si vezměte na sebe! A pohyb! Za deset minut odcházíme!“

„Proč?“

„To vám řeknu potom!“

Zase vyběhl ven, odhrnul zaječí kožky a nakoukl do štolý. Výborně! Všichni byli pryč.

Další rána a světlo vzdálených výbuchů nad prameništěm Mariánského potoka jako by ohlašovalo apokalyptické svítání. Popadl ten největší batoh a rozhlédl se. Bylo mu to proti srsti, ale koneckonců, majorovi muži ho postavili před hotovou věc. Tak jim to jenom oplatí. V rychlosti smotal dva spacáky, které vojáci nejspíš zrekvírovali v nějakém obchodě s outdoorovým vybavením. Vzal i jednu jejich útočnou pušku, pobral k ní všechny plné zásobníky a zkusmo batoh pozdvihl. „Ještě se tam něco vejde,“ zabručel. Pohled mu padl na lékárníčku, zaváhal, ale vojáci mají zbraně a lidi, aby si někde sehnali jinou. K boku batožiny připoutal řemínky sekeru a pilu, nahoru hodil ještě pár věcí a s hekáním vytáhl batoh ven. Děti už mezitím stihly vynést svoje batůžky ven a položit je na lavici před srubem.

„Teď nebudeme ztrácet čas jídlem,“ vyhrkl Bert. „Naberte si plný kapsy křížal, to vám zatím vystačí, až budeme doma, tak se najíte pořádně.“

„Tady jsme doma,“ pípl Honzík.

„Teď už ne. Musíme jít.“

Kamilce se zamlela bradička: „A co když nás tady bude hledat maminka a nenajde nás?“

„Ona bude vědět, kam jsme šli,“ ozvalo se zevnitř a Andy, trochu potácivě, vyšel ze srubu ven. „Vidím, brácho, že sis nabral batoh jak prase,“ zavrčel. „Chci pomoci!“

Bert kývl. „Tak si vem druhej a nalož si sušený maso, to se bude hodit. Jo, Honzo, jdi s ním! Vojáci tam mají šikovný feldflašky. Vemte jich pár a přelijte do nich šťávu z kyselého zelí, ať máme táto-
vi v čem namáčet obvazy. A pohyb, krucinál! Pohyb!“

*

Seismická vlna po výbuchu rozechvívala zem a skály pod listím.

Daniela procitla z mráкотného polospánku a rozhlédla se. Seděla na jednom z balvanů, které se včera zřítily ze stropu. Půl metru pod ní šplouchala voda v zatopené štole a vysoko nad ní, možná deset metrů, bylo vidět kousíček modrého nebe.

Musela ven!

Každou chvíli mohl přijít další výbuch a horniny kolem byly evidentně nestabilní. Jak se to začne sypat, tak tu najde svůj hrob. Rychle!

Začala šplhat po tom, co tu zůstalo po nočním závalu. Hlína, jíla a balvany ještě nesedly, a závalová mohyla se jí rozjížděla pod nohama. Potřebovala se dostat nahoru co nejrychleji a pak přeskočit na pevnou zem. Až se mohyla po sesuvu rozjede, už se nahoru nikdy nedostane.

Ucítila, že balvan, přes který chtěla pokračovat ve šplhání nahoru, nevězí ve svém loži právě pevně. Odšlápala do strany, hranou boty si vysekala stupínek, zapřela se a vystoupila zase o kousek výš. V tom samém okamžiku se odkudsi přihnalo zaburácení po dalším minometném výstřelu a země se zachvěla zas.

Na zlomek okamžiku se ocitla na vrcholku hromady, ale už začala cítit, že ta chvilinka, kdy se to všechno pod ní rozsype, právě nastala.

Vložila do odrazu všechnu zbývající sílu, vyskočila snad půldruhého metru do výšky a podařilo se jí zachytit pletiva kořenů trčících z půdy. Přehmátla blíž k okraji kráteru, pak ještě jednou... Nohy se jí mrskaly, jak se snažily tělu pomoci, ale jen se tím zdrápala do krve.

Ale dařilo se...

*

„Tatínku? Je ti dobře?“ Kamilka brala svoji roli ošetřovatelky velmi odpovědně.

„Jojo. Jestli přiletí ten druhý vrtulník teď, tak nás budou mít jako na talíři,“ zabručel Andy a pohladil holčičku po vláskách.

„Už tam budeme,“ zachrčel vyčerpaně Bert. Batoh na zádech měl přes čtyřicet kilo a v tom terénu to nebyla žádná legrace.

„To už jsi říkal prve, strejdo,“ zamručel Honzík.

Bert se zastavil a ohlédl se. Vojáci zatím ještě nebyli vidět, ale bylo mu jasné, že se za nimi pustí. Už kvůli těm spacákům. Věděl o jediné cestě, kudy jim může zmizet.

*

Daniela popolezla po čtyřech dál od díry a postavila se. Nohy se jí třásly a musela se opřít o strom, aby neupadla. Rozhlížela se kolem a pokoušela se vydedukovat, kde vlastně je. Dostala se na světlo jen pár desítek metrů ve svahu nad potokem, který neznala.

Ale už se cítila líp. Nebezpečí pro ni pominulo. Ty výbuchy určitě znamenají, že dozorová jednotka už je tady a srovnala jejich ležení se zemí. Co na tom, že neví, kde je? Ten potok dole se jistě vlévá do Mariánského potoka, nikam jinam... Najednou se cítila velmi uvolněně. Vybavila se jí vzpomínka na jednu písničku z doby před rekvalifikací, když ještě měla ve svých povinnostech chůvy zpívat lidským dětem.

*„Holrááá modrookáá,
nesedávej u potokáá,
holkáá modrooká, nesedávej tam...“*

Prosmýkla se mezi dvěma balvany a zajíkla se. Ze svahu nad ní se přikutálel kámen, minul ji a dole zapadl mezi oblázky v řečišti. Zvedla hlavu. Nebyla tu sama! Viděla ho!

On přežil! Nebyl mrtvý! Určitě byl přes noc v lese a hledal ji!

Sklouzla po svahu a poslední dva metry seskočila. Zkusila to korytem potoka. Přeskakovala kameny, splavené větve, tak tak se vyhnula

nějakým zvířecím kostem, proklouzla pod spadeným kmenem stromu a ohlédla se. Ztratil se jí z dohledu, ale byla si jistá, že jen na chvíli.

Podleza další kmen a všimla si staré korby nákladního auta ve svahu nad sebou. Bleskově vyšplhala těch pár metrů do svahu.

Parkoviště! Pár prorezlých tatrovek a trosky dvou osobních aut. Budova technického zabezpečení a za ní portál dolů. Edelova šachta, stálo nad vchodem. Tehdy před dvaceti lety to tu všichni opustili, ale podle těch osobních aut tu možná někdo zůstal až do konce.

Možná vrátň! Měl by mít služební zbraň! Samozřejmě, že už bude mrtvý, někde tady zakopne o jeho kostru, ale zbraň, pokud byla udržovaná, by mohla být funkční?

Bez dechu doběhla k budově před portálem a chytla za kliku.

Zamčeno!

Třeskl výstřel. Podvědomě ucukla, ale kulka šla dost daleko.

Přícházel a Daniela si všimla, že už skoro nekulhá. Přes noc regeneroval. I když odtud vede do Osikova dobrá cesta, teď už by mu neutekla.

Rozběhla se k portálu Edelovy šachty a zmizela ve tmě.

*

„Tady já se bojím!“ prohlásila Kamča a před vchodem do štol se zastavila.

„Pojď!“

„Ne, strejdo! Do podzemí nejdu. Tam bydlí permoníci, chytanou mě a já jim tam budu muset až do smrti vařit.“

„Hni sebou, Kamčo!“

Popotáhla. „Ne. Já umím vařit jenom čaj, a tak by se na mě naštváli a nechali mě zkamenět.“

Bert zaúpěl a střelil pohledem po Andym. „To ti říkal táta?“

„Ne,“ hlesl unaveně Andy. „Říkala jí to máma, když tu ještě byla. Je tady těch štol všude až moc a museli jsme ji nějak zastrašit. Taky jsme jí mohli říct, že tam žije drak, ale to by ho nejspíš chtěla vystopovat. Vaření ji děsí víc.“

Honzík vyběhl zpátky na světlo, popadl Kamilku za ručičku a táhl ji za sebou dovnitř.

„Teď už bude ticho!“ zahuknul Bert, když si malou od chlapce převzal. Zkoušela mu vyklouznout, ale nepustil ji. „Musíme jít na jedno místo uprostřed lesa, do chalupy, kde teď budeme bydlet. Sem dneska přijdou roboti. Když si nepospíšíme, chytanou nás, jasný?“ Obrátil se na Kamču: „Jasný?“

Neochotně přikývla.

„To je dobře. Musíme se schovat i před vojákama. Proto nebudeme hulákat a budeme pospíchat!“

„Proč?“

„Protože by nám všechno snědli,“ zavrčel Andy. „Jdeme. A ticho!“

*

Na Edelově šachtě se pracovalo ještě den předtím, než sem vtrhla robotí falanga. Naštěstí tehdy někdo zatelefonoval z Osikova, co se blíží, a tak někteří stačili utéct do hor. Ti, co se odtud pokusili odjet, se dodnes kostlivě zubili z okének svých aut, svržených z cesty do potoka. Někteří se pokusili projít šachtou. Ne každému se to povedlo.

Daniela narazila do vozíku, už dvacet let plného rudy, upadla a udeřila se kolenem do kolejnice. Vstala a pokračovala. Neutíkala. Šla opatrně a držela se stěny. Hlavně že se zase nemusela brodit vodou.

*

Kužel baterky lízl stěnu z betonových výztuží.

„Kudy teď, Berte?“ Andy do chodeb nechodil, když nemusel, zato Bert znal kolem Kokrháče každou díru.

„Vlevo je úplnej labyrint, ale samý závaly.“

„Odpovídej, na co se ptám! Není čas! Nejspíš jdou za náma, zapomněls?“

„Fajn,“ pokývl Bert. „Vlevo je to všechno slepý. Kdyby ses pustil doprava, dojdeš podzemím k hlavnímu portálu Edelovy šachty.“

„Ale my přece...“

„Strejdo...“

„Co je?“

„Ve tmě za námi svítí baterky!“

„Vojáci,“ sykl Bert. „Jdeme!“

Podzemím se rozburácel majorův hlas, ale v tisícinásobné ozvěně, roztržštěné na cucky, nebylo rozumět jedinému slovu.

„Rychle! Vím, kam se schováme! Chytněte se za ruce a nepouštějte se!“ sykl Bert. „Sakra, brácho, zhasni tu baterku!“ V syrové tmě bylo slyšet jen jejich dech a dupání majorových mužů. „Pojďte,“ šepтал Bert. „A dávejte pozor, jsou tu kolejnice!“

*

Daniela se ohlédla. Neviděla ho, ale správně tušila, že tam někde je! Pokud má pronásledovatel baterku, tak ji za chvíli dožene. Sehnula se a hledala kámen, kterým by se mohla bránit.

Rukou zavadila o nějaké potrubí. Pokusila se ho urvat, ale drželo pořád pevně.

Hlasy! To ale nebyl on! To byl někdo v té tmě před ní! Zahlédla svítící terč baterky. O pár vteřin později zhasla.

Přitiskla se ke stěně a zatajila dech.

Už ne jenom hlasy! Už i dupání, křik! Odkudsi zleva se vynořilo několik dalších baterek. Byly hrozně blízko. Padla k zemi a doufala, že ji kolejnice kryje.

„Někde tu musí být, pane!“

Daniela se překvapeně nadzvedla. Tohle oslovení roboti neužívali. Nikdy! Bylo to hanlivé a bylo to symbolem jejich otroctví!

Lidé si tak ale říkali mezi sebou také.

Zajíkla se. To jsou lidi! A tolik pohromadě!

„Hledejte! Tady se nemají kam schovat! Chodba doleva a doprava. Kam asi tak mohli jít? A šli s děckama! Takže budou pomalí jak šneci! Já jim ukážu krást nám výstroj!“

Daniela se chránila vykouknout, aby ji náhodou nenašla některá z baterek. Dovedla si představit, že její pronásledovatel se schovává zrovna tak jako ona. Je přece jen jeden a jich je hodně. Aspoň osm nebo devět... A mají zbraně!

Už věděla, co udělá. Pomaloučku se nadvzdela a pak hodila hrudkou rudy zpátky do chodby. Šťastnou náhodou trefila vozík nebo nějaký kovový kontejner. Kovově to třísklo.

„K zemi!“ křikl velitel lidí. Podzemím zaduněla dávka ze samopalu.

„Nestřílet, do prdele! Mají s sebou děti!“

„Strílel jsem nad hlavu, pane!“

Daniela se přitiskla co nejdív k zemi a ani si v první chvíli neuvědomila, že se jí to opravdu podařilo. Už vědí, že se v chodbě směrem k východu ze štoly někdo skrývá a naživu ho nenechají! Teď se ale potřebovala někam schovat.

„Vzdejte se!“ křikl jeden z těch mužů.

Namísto odpovědi jen střelba. To musí být on, blesklo Daniele hlavou.

Kulky zazvonily o odstavený vozík.

„Karel to dostal! Pane! Dostal to do břicha!“

„Krucinál! Jděte po nich!“

Vojáci se vydali deset metrů širokou chodbou vstříc střelci.

Další dávka.

„Vzdejte se!“

*

Bert si v duchu blahořečil, že už to tady měl dávno prozkoumané. Potichoučku přivřel dvířka a pořád syčel to svoje

„Pšššt!“ Pamotoval si to tu. Krátká chodbička po pár metrech uhýbala o devadesát stupňů doprava a rozšířila se. Asi to byl původně sklad pro minéry.

„Tak,“ zašeptal. „Tady vám položím batohy a vy si na ně sednete. A bude tichučko, děti, jasný?“

Podzemím se rozlehla dávka ze samopalu a o chvíli později odpověděla jiná zbraň.

„To nejsou permoníci, že ne?“ ujistila se Kamilka.

„Ne. Ale když budeš pořád mluvit, tak přijdou.“ Měl už docela žízeň, ale na to teď nebyl čas. „Sedte a dávejte pozor na tátu, jasný?“

„Jasný,“ zašeptal Honzík.

Bert se co nejtíšeji vrátil k dvířkům a vykoukl do chodby. Viděl majorovy muže, jak v rojnici postupují chodbou směrem k hlavnímu portálu dolů. Major Samek stál nedaleko něj. U jeho nohou ležel bez hnutí jeden z vojáků.

Bertovi hned došlo, s kým tu tak asi odbojová skupina Krušina válčí, a taky to, že si všichni myslí, že se samopalem na druhé straně stojí on nebo Andy.

Pitomci... „Vidím ho, pane!“

„Utíká!“

„Palte! Pozor na ty děti!“

„Děti nevidím, pane!“

Krátká dávka prosekala vlhký vzduch a tam kdesi vpředu kdosi padl tváří na zem.

„Žádný děti tu nikde nejsou, pane! Vypadá to, že jeden z nich kryl jejich ústup!“

„Krucinál,“ zaklel major a sehnul se k muži u svých nohou. Sahal mu na čelo a zkusil změřit tep.

„Umřu, pane?“ bylo slyšet vojáka.

„Jo,“ zasykl jeho velitel. „Protože nám jeden parchant ukradl lékárníčku.“

Bert by se v tu chvíli nejraději kousl do ruky.

„Pane,“ ozvalo se ze tmy. „Pane! To není žádný z nich! Je to robot! Střílel na nás robot! A podle černýho overalu to bude jeden z těch z prameniště. Asi tu naši kanonádu ráno přežil.“

„Je mrtvej?“

„Definitivně, pane.“

„Tak ho tam nechte, ať ho ožerou brouci. Když tu byl on se samopalem, tak by tudy oni neprošli, a jejich mrtvoly tu nikde nejsou. Určitě by je nepustil. Museli jít jinudy!“

„A proč tu vůbec byl, pane? Proč by z toho svého tábora běžel zrovna sem?“

„Přece musel vědět, že přiletí další jejich vrtulník. Je to pro ně asociál. Schytlal by to taky. Tady se měl kde schovat. Jdeme. Tu lékárníčku a spacáky musíme oželet. Najdeme si bivak, a dost daleko odtud, tady se budou pár dní jen rojit. Pohyb, chlapi!“

*

Čekali ještě čtvrt hodiny, než dozní poslední kroky a v podzemí Ede-
lova dolu se zase rozhostí ticho.

„Myslím, že můžeme,“ zašeptal Bert a otevřel plechová dvířka. Za
ním vylezl Honzík, Kamilka a poslední Andy.

„Já mám hlad,“ pípł Honzík. „A křížaly jsem už snědl.“

Bert otevřel batoh, vzal pecen chleba, co byl docela nahoře, a kou-
sek z něho utrhl. „To ti musí stačit. Za tři hodinky jsme na chalupě.“
Otočil se ke Kamilce: „Chceš taky?“ S Andyho pomocí si zase naho-
dil batoh na záda.

„Ne,“ zavrtěla hlavou, „ale chci na latrínu.“

„To nevydržíš?“

„Ne!“

Zvenčí vnikl do štolý rachot vrtulníkového rotoru. Dozorová jed-
notka dorazila.

„Tak mezi smrčkama to nejde, holka. Zahlídli by tě. Musíš...“

„Tamhle,“ ukázala na kiosek bývalé kantýny zasekaný do stěny.

„Ne! Čapni si tamhle za ten vozík!“

„Koukali byste se!“

„Řekl jsem!“

Vůbec nemínila poslechnout. Rozběhla se k vozíku, za ním ale za-
kličkovala, doběhla ke dvířkám kantýny a otevřela je.

„Nejdřív si tam posvíť!“ houkl rezignovaně Andy.

Paprsek z její baterky přešel po policích se zbytky čokolád potaže-
nými vrstvami plísně a sjel po lednici. „Je tu dost místa!“ zavolala.
Vyndala si z batůžku ruličku toaletního papíru, postavila si ji na žid-
li, a až pak koutkem oka zaznamenala skoro neznatelný pohyb pod
pultovou deskou. Ucukla a posvítila tam.

Zprvu se jí mihlo přes tvářičku zděšení, ale pak, když baterka od-
halila světlé vlasy té paní, co se krčila pod pultem, svěřila ruce
a vzlykla: „Mami?“

*

„Kamčo! Hned jdi od ní!“ křikl Bert, sotva uviděl, že se za špinavým sklem kantýnského okénka zvedl stín ženy. „Kamčo!“ Se zbraní v ruce se rozběhl k nim, skoro vyrval dveře kantýny ven, popadl Kamilkku za ruku a strhl ji za sebe. Svíral zbraň a najednou nevěděl, co má udělat.

„To je maminka, strejdo,“ špitla Kamilka.

Slyšel, jak Andy vykřikl a rozběhl se k nim. „Ne, není,“ zasyčel. Pohnul hlavní tak, aby ta žena pochopila, že mluví k ní: „Kdo jste?“

Daniela se pořád krčila pod pultem, jako by to byl její nedobytný bunkr.

„No tak, vylezte!“

„To je maminka!“ zaječela Kamilka a bouchla pěstičkou Berta do zad. Ani se nepohnul, jen mířil a chránil si zbraň, aby Kamča náhodou nezavadila o spoušť.

Mezi ním a zárubní se protlačil Honzík: „To není naše maminka, Kamčo!“

„No tak, ven!“

Daniela po čtyřech vylezla zpod pultu a zvedla se.

„Má culík jako Janka,“ hlesl Andy a víc už říct nedokázal.

„Já vím,“ pokývl Bert. Nahnul se a vytáhl ji proti její vůli ven z kioskem. „Kdo jste? Odkud?“

„Jsem Daniela,“ hlesla jako ve snách. Vnímala, jak jí ta malá holčička bere za ruku, a shlédla k ní. „A ty jsi?“

„Já jsem Kamilka, mami! A tohle je Honzin, to je můj brácha. Já jsem chtěla jít kakat, ale našla jsem tam tebe, mami, a teď už nemusím...“

„Chválabohu,“ zabručel Bert.

„Vezmeme ji s sebou,“ špitl Andy.

„Taky ti připomíná Janku?“ opáčil Bert.

„Je divná.“

„Kdoví, co se jí stalo. Odsud až ke Zlatým Horám znám tři lidský základny, ale ona nepatří k žádné z nich.“

„Třeba ji včera převázeli v tom vrtulníku, ne? Prostě třeba měla štěstí a přežila?“

*

Vedli ji mezi sebou. Minuli mrtvolu robota rozstříleného vojáky a pokračovali dál. Čím víc se blížili k vchodovému portálu Edelova dolu, tím bylo víc světla. Kráčeli vedle sebe a pozorovali Danielu, jak jde před nimi a v každé ruce schovává ručičku jednoho z dětí.

„... Umím,“ zaslechli, jak odpovídá Kamilce. „*Pršl, pršl, jen se leje, kam koničky pojedeme...*“ pozpěvovala tiše písničku na přání, a jak se ohlížela z jednoho na druhého, blondatý culík jí skákal ze strany na stranu.

„Tu jim zpívávala Janka,“ špitl Andy.

„Není to Janka,“ zavrčel Bert. „Ale když na to přijde, nebudu ti stát v cestě, brácho.“

Prokličkovali mezi vozíky na seřadišti a o pár metrů dál už vstoupili do slunečního světla.

„Stůjte,“ zavolal Bert na trojici vpředu, předběhl je a opatrně, se zbraní připravenou k výstřelu, se vyplížil ven, aby se ujistil, že je čistý vzduch. Nikde se nic nehnulo.

Teprve když se otočil, pochopil, že vzduch kolem až tak čistý není. „Děcka, pryč!“ zařval a namířil Daniele na břicho. „Sakra, řekl jsem pryč!“ Očima našel Andyho. „Je to robotka! Zatracená, zparchantělá robotka!“

„Vždyť má vlasy!“

„Jsem Daniela, typ *Explorer*,“ hlesla tiše. „Botanička. To po rekvalifikaci. Předtím jsem byla chůva. Všichni roboti, co pracovali v domácnostech a na úřadech, měli vlasy.“

„Do prdele,“ odfoukl si Bert a podíval se po bratrovi. „Kdo ji odbouchne? Ty, nebo já?“

*

Střílet nemohli, protože sotva dva kilometry vzdušnou čarou vyšetřovalo dozorové komando robotů příčiny výbuchu včerejší mise. Nechat ji běžet nemohli a na to, aby ji uškrtili nebo použili nůž, neměl ani jeden z nich dosti tvrdou náturu.

„Není to robot, je to maminka,“ zuřila Kamilka. Seděla na bobku vedle Daniely, trhala chleba na kousky a na každý z nich ještě přiložila

jednu lesní jahůdku, které před chvílí natrhala v trávě nad potokem.
„Chceš se napít, mami?“

„Co s ní?“ zeptal se Bert. Seděli na židlích, které si vynesli z vrát-
nice, a mhouřili oči před sluncem.

„Musíme počkat do večera, dnes tu lítá těch vrtulníků moc. Už
jsem viděl tři. Jak se zešeří, přejdeme na naši chaloupku. Co půjde,
projdeme štolama, můžou mít ve vrtulnicích termovizi. Ji ale vzít
s sebou nemůžeme. A když ji tady necháme, nemůžem si bejt jistí, co
udělá.“

„A jakou chceš písničku ty, Honzíku?“ bylo slyšet až k nim.

„Jsi robotka,“ zahučel chlapec, i když na něm bylo vidět, že by se
nejraději ke Kamilčinu nadšení připojil.

„Ale písničku ti můžu zazpívat, ne?“

Chlapec seděl a házel kamínky proti zdi. „Ne,“ zabručel nakonec.

„Já vás nenahlásím!“ zavolala, když obě děti někam odběhly. „Ni-
komu neřeknu, že jste tady!“

„Chceš, abychom tě pustili?“ skoro se zasmál Bert.

„Chci jít s vámi.“

„Co?“

„Chci se starat o tu holčičku, i o Honzíka. Jsem chůva. Vždy jsem
byla chůva.“

„Myslíš, že bychom svěřili malý děti robotovi? V Osikově takový
jako ty povraždili nejen kvantum dospělejch, ale i sto padesát dětí.
Fakt myslíš, že jsme tak...“

„Moje číslo je plus dvacet devět!“

Andy vstal a popošel k ní blíž. „Co to znamená?“

„Že budu žít už jen dvacet devět dní. Pak se zastavím, nebudu. Být
chůvou se mi líbilo víc než pozice botaničky. Přeji si to ještě vrátit.“

Kamilka se vrátila a zase jí přinesla plnou hrst jahůdek.

„A tatínkovi nenabídneš?“ zavolal Andy.

„Mamince první!“

Bert je sledoval. Docela by jí i věřil, ale byla to pitomost, jakou
může vymyslet jen robot. „Děti, běžte ještě pro jahody, musím jí s tá-
tou něco říct.“ Počkal, až zmizí za rohem. „Jako chůva máš základy
dětské psychologie.“

„Ano.“

„Malá v tobě vidí svoji mámu.“

„Chci pomoci.“

„Mlč! I kdybys to všechno myslela upřímně, bylo by to ještě horší. Upnula by se na tebe, zamilovala by si tě. Je to malý děcko a holčička, co chce maminku. Za dvacet devět dní umřeš... A co potom ona?“

„Ty umřeš?“ zaječela Kamilka a vyběhla zpoza rohu.

Poslouchala, potvora, uvědomil si Bert. „Jo, umře. Za měsíc. Takže si Kamčo už uvědom, kdo je doopravdy. Večer ji svážeme, aby nás nemohla sledovat, a odejdeme. Konec diskusí.“ Podíval se po Andy. „Konec diskusí,“ řekl až zbytečně tvrdě.

*

To odpoledne se příšerně táhlo. Kamča s robotkou si pořád něco špitaly, Andy dostal horečku a usnul a Honzík chodil kolem a zašlapával brouky.

Bert přemýšlel, kde asi skončila majorova jednotka, a doufal, že hodně daleko od jejich chaloupky. Bylo to ideální útočiště a dokonce po opuštěných vesnicích pochytal pár zdivočelých slepic a odnesl je tam. Žrádla tam měly dost, jen si nebyl jist, jestli pletivo, které použil k oplocení, vydrží útoky lišek a kun.

Když otevřel oči, robotka chyběla.

„Kde je?“ vyskočil. Honzík, Kamilka tu byli, a Andy chrápal, ani se nepohnul. Vztekle kopl do zatoulané dvacítky matice. „Kam šla? Kamilo?“

Kamilka ukázala do tmy tunelu. „Musela tam.“

„Tys ji rozvázala?“ Ani nečekal, až přikývne, bylo mu to jasné. „Krucinál!“

„Jsem tady, pane!“ ozvalo se ze štoly.

Měl nutkání se tam rozběhnout, ale uvědomil si, že to není dobrý nápad. Vlastně vůbec nezkontrolovali, jestli neměla v tom kiosku schovanou nějakou zbraň. „Co to tam děláš?“

„Nechtěla, abych byla smutná,“ špitla Kamilka.

„A proto ti utekla do tmy?“

„Už jdu!“ zavolala Daniela znovu.

Ze tmy se vyloupla její postava a chvíli to trvalo, než dokráčela až na světlo.

„Proboha!“

„Jsi špinavá, maminko!“ vyjekla Kamilka a podvědomě couvla.
„Od krve! Úplně celá!“

„To nic není.“

„To je krev,“ zavrčel Bert a věděl, že se nemylí. Mířil na ni a přitom popošel k Andymu. Rýpl ho špičkou boty do žeber. „Probuď se sakra!“ Chvíli počkal, než se bratr probral. „Popadni kvér a hlídej ji!“

Pak rozsvítil baterku a vydal se do tmy. Nebylo těžké vystopovat místo, odkud se robotka právě vrátila. Že to, co Daniela rozpárala a vyrvala z toho játra, byla mrtvola robota, kterého předtím zastřelili majorovi muži, poznal hned, ale nechápal, proč by to dělala. Kromě jater ještě chybělo srdce a možná něco dalšího, nechtěl se v tom hrabat.

*

Daniela poctivě vypověděla všechno, co zjistila o tom, proč se roboti z prameniště Mariánského potoka dožívali vyššího věku.

„A to je všechno?“

Přikývla.

Stáli před ní.

„Chtěla jsem být s Kamilkou a Honzíkem déle než těch plus dvacet devět. Teď už to je odhadem kolem padesáti dnů, a když ho postupně zkonzumuji celého, včetně mozku, kde se *enzym omega* koncentruje nejvíc, mohlo by to vyjít až na rok, možná dva.“ Pokusila se o úsměv.

Andymu přeběhl mráz po zádech: „Jestli to chápu dobře, tak tví lidi, roboti vlastně, se teď začnou navzájem požírat, aby žili dýl?“

Horlivě přikývla. „Předpokládám. Kvalitnější sady, vědci a výzkumníci budou mít přednost, aby získali delší život na nalezení původního zdroje *biogenu* a *enzymu omega*.“

„Proto jich přiletělo tolik? Aby zajistili ta těla z prameniště a mohli je...“ rozesmál se, „... sežrat?“

Zavrtěla hlavou. „Někdo tu střílel z minometu, tak to chtějí pro-
věřit. O tom, jak bylo dosaženo delšího života, ještě nevědí, to zatím
vím jen já.“

Chvilíčku, pět vteřin, bylo ticho.

„Tak půjdeme,“ řekl konečně Bert a podíval se po Andym. „Ty, brá-
cho, sbal věci a připrav děti. Já zavedu Danielu ještě jednou k tý robo-
tí mršíně, ať si nařeže maso do zásoby. Poneseš si to sama, jasný?“

„Je mi to jasné, pane.“

Pak oba zamířili zpátky do podzemí.

*

Daniela nebyla hloupá, jen jí radost zakalila uvažování. Došlo jí to,
až když se sklonila nad mrtvolou. Zvedla hlavu: „Nechci vás zradit,
pane!“

„Možná,“ pokývl Bert. „Tvým lidem zbývají čtyři měsíce, než ko-
nečně zmizí ze zemského povrchu. A ty jsi jediná, kdo by to mohl
zvrátit.“

„Ale já...“

Pažbou ji srazil k zemi. A ještě jednou. A znovu... Dokud dýcha-
la... Nechtěl střílet, to by mu na to Kamča neskočila.

*

„Nevím, proč utekla,“ pokrčil rameny.

„Třeba se tam jenom někde schovala?“

„Říkám, že utekla!“ zavrčel a vzal Kamilku do náruče, aby ji náho-
dou nenapadlo se rozběhnout dovnitř a podívat se sama, jestli tam
Daniela není.

Kamilka plakala a trvalo dlouho, než se zmohla na to, říct aspoň
pár slov. „Maminka mi teda utekla?“

„Nebyla to tvoje maminka.“

„Byla! Ptala jsem se jí, jestli ji chytili a předělali na robotku, a ona
mi řekla, že jo!“

„Mrcha ulhaná,“ zavrčel Andy.

„Jdeme,“ zavelel Bert. „Už se stmívá. Dneska budeme mít na večeri vajíčka.“ Protáhl si krk. „Jo, a aby bylo jasno. Jestli potkáme ještě nějakýho robota nebo robotku, tak je picnem a nebudeme na nic čekat!“ Postavil pořád ještě plačící holčičku na zem, vzal ji za ruku a vyšel z tunelu na světlo. Další štola na jejich cestě ústila o tři sta metrů dál.

Bylo tak krásně! Uplivl si do trávy.

Ještě čtyři měsíce a bude to...